Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλληθὲς παρεσχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσκηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Νοεμβρίου 1896 Ἔτος 18ον.—Ἀριθ. 47

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΕΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 361)

— Καὶ τώρα, κύριε Κασκαμπέλ, τί θὰ κάμετε, ἠρώτησεν ἡ Καγέττη.

— Τί θὰ κάμω ;! Καὶ θέλει ρώτημα αὐτό, Καγέττη μου ; Νά, θὰ παραδώσω τὸν Ὄρτιχ καὶ τὸν Κίρσεφ εἰς τὸν πρῶτον στρατιωτικὸν σταθμὸν που θὰπαντήσωμεν καὶ θά τους κρεμάσουν...

— Σκεφθῆτε καλλίτερα, κύριε Κασκαμπέλ, ὑπέλαβεν ἡ νεᾶνις Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ αὐτό.

— Καὶ διατί ;

— Διότι ὁ Ὄρτιχ καὶ ὁ Κίρσεφ θὰ καταδώσουν τότε τὸν κόμητα Ναρκίνην καὶ συγχρόνως ἐκείνους πού τον ἐβοήθησαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ρωσσίαν.

— Ἂν ἐκινδύνευα μόνον ἐγώ, δὲν θά μ' ἔμελε ! ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ. Ἀλλὰ κινδυνεύει καὶ ὁ κύριος Σέργιος... Ἔχεις δίκηο, Καγέττη, πρέπει νὰ εὕρωμεν ἄλλο μέσον.

Καὶ τότε τεταραγμένος, ἐν ἄκρᾳ ἀμηχανίᾳ, ἔκαμεν ὀλίγα βήματα, κτυπῶν μὲ τὸν γρόνθον τὸ κεφάλι, διὰ νὰ κατεβάσῃ καμμίαν ἰδέαν. Κατόπι, ἐπιστρέψας πλησίον τῆς Καγγέτης,

— Μοῦ εἶπες, ἠρώτησεν, ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ Ὄρτιχ εἶνε νὰ περιμείνῃ νὰ φθάσωμεν πρῶτα εἰς τὸ Πέρμον καὶ τότε νὰ 'πῇ εἰς τοὺς συντρόφους του νὰ κάμουν ὅ,τι θὰ κάμουν ;

— Μάλιστα, κύριε Κασκαμπέλ· τοὺς ἐσύστησε νὰ μὴ κάμουν τίποτε πρωτήτερα. Δι' αὐτὸ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ κάμωμεν ὑπομονὴν καὶ νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸ ταξεῖδι...

— Δύσκολον αὐτό, πολὺ δύσκολον ! ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ. Νὰ ἔχωμεν μαζί μας αὐτοὺς τοὺς κακούργους καὶ νὰ τους πᾶμε εἰς τὸ Πέρμον, καὶ νὰ τους περιποιούμεθα, καὶ νὰ τους σφίγγωμεν τὸ χέρι !.. Ἀ, μὰ τὸ Θεὸ ἔτσι μοῦρχεται νὰ τους ἁρπάξω ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ νὰ τους πνίξω... νὰ ἔτσι... ἔτσι...»

Καὶ τοῦτο λέγων ὁ Κασκαμπέλ, ἐκίνει τὰς ρωμαλέας του χεῖρας, ὡς ἂν ἐκράτει τῷ ὄντι μὲ τὴν μίαν τὸν Ὄρτιχ καὶ μὲ τὴν ἄλλην τὸν Κίρσεφ, διὰ νὰ τους πνίξῃ.

«Δὲν πρέπει νὰ παραφέρεσθε, κύριε Κασκαμπέλ, ὑπέλαβεν ἡ Καγέττη. Δὲν πρέπει νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς ὅτι ξεύρετε τίποτε...

—Ἔχεις δίκηο, κόρη μου.

—Ἤθελα μόνον νὰ σας ἐρωτήσω ἂν κρίνετε καλὸν νὰ εἰδοποιήσετε τὸν κύριον Σέργιον.

— Ὄχι! ἀπήντησεν ὁ Κασκαμπέλ. Μοῦ φαίνεται φρονιμώτερον νὰ σιωπήσω. Τί εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ ὁ κ. Σέργιος; τίποτε ! Ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ, ἐγὼ θὰ τον φυλάττω. Ἔπειτα τὸν ξεύρω τὸν κ. Σέργιον! διὰ νὰ μὴ μας ἐκθέσῃ εἰς κίνδυνον, εἶνε ἱκανὸς νὰ μας φύγῃ, νὰ μας ἀφήσῃ. Ὄχι, βεβαίως ὄχι ! Δὲν θὰ του εἰπῶ τίποτε !

— Εἰς τὸν Γιάννην τοὐλάχιστον δὲν θὰ 'πῆτε τίποτε ;

«Ἐνῷ ὁ Κασκαμπέλ, κατάπληκτος ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως, ἔστ ἄπα, ἡ Καγέττη τῷ διηγήθη τὰ πάντα». (Σελ. 362. στήλ. γ'.)

— Ὄχι ! οὔτε εἰς αὐτόν ! Εἶνε παράφορος, ὁρμητικὸς καὶ δὲν θὰ εἶνε ἴσως ἱκανὸς νὰ κρατηθῇ ἀπέναντι τῶν κακούργων. Ἀ, ὁ Γιάννης δὲν ἔχει τὴν ψυχραιμίαν τοῦ πατρός του. Ὄχι ! οὔτε εἰς τὸν Γιάννην, οὔτε εἰς τὸν κ. Σέργιον !

— Ἡ κυρία Κασκαμπὲλ δὲν θὰ μάθῃ τίποτε ; ἠρώτησε πάλιν ἡ Καγέττη.

—Ἀ, ἡ Κυρία Κασκαμπὲλ εἶνε ἄλλο πρᾶγμα. Αὐτὴ εἰμπορεῖ νὰ με συμβουλεύσῃ, εἰμπορεῖ νὰ με βοηθήσῃ. Δὲν ἔχω κανένα μυστικὸν ἀπὸ αὐτὴν καὶ ἀφ' οὗ μάλιστα ξεύρῃ, ὅπως ἐγώ, ὅτι ὁ κύριος Σέργιος εἶνε ὁ κόμης Ναρκίνης, θὰ της ὁμιλήσω ! Σὲ μιὰ τέτοια γυναῖκα εἰμπορεῖ νὰ ἐμπιστευθῇ κανεὶς καὶ μυστικὸν τοῦ κράτους. Παρὰ νὰ το προδώσῃ, θὰ ἐπροτιμοῦσε νὰ κόψῃ τὴν γλῶσσάν της—ὄχι μικρὰ θυσία διὰ μίαν γυναῖκα ! Ναί, θὰ της ὁμιλήσω.

— Τώρα ἂς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν «Εὔδρομον Οἰκίαν», εἶπεν ἡ Καγέττη. Δὲν πρέπει νὰ παρατηρηθῇ ἡ ἀπουσία μας.

—Ἔχεις δίκηο, Καγέττη μου, πάντα δίκηο !

— Προπάντων, κύριε Κασκαμπέλ, νὰ κρατῆτε τὸν ἑαυτόν σας ἐμπρὸς εἰς τὸν Ὄρτιχ καὶ εἰς τὸν Κίρσεφ.

— Αὐτὸ θὰ μου εἶνε δύσκολον· ἀλλὰ μὴ φοβῆσαι, θὰ κρατιέμαι ὅσον εἰμπορῶ. Ἀ, τοὺς κακούργους ! Γι' αὐτὸ λοιπὸν μὲ εἰδοποίησαν ὅτι δὲν θὰ ὑπάγουν κατευθεῖαν εἰς τὴν Ρίγαν !.. Θὰ μας κάμουν τὴν τιμήν, βλέπεις, νὰ μας συνο-

δεύσουν εἰς τὸ Πέρμον!.. Τοὺς παληανθρώπους! τοὺς ἐλεεινούς! τοὺς μασκαράδες...

— Κύριε Κασκαμπέλ, παρετήρησεν ἡ Καγέττη, ἂν θὰ κρατιέσθε ἔτσι, ἐπροκόψαμεν!

— Ὄχι, Καγέττη μου, μὴ φοβῆσαι. Νά, ἐξεθύμανα. Τώρα εἶμαι ἥσυχος... Πᾶμε εἰς τὴν «Εὔδρομον Οἰκίαν!»

Καὶ ἐξεκίνησαν νὰ ἐπιστρέψουν καὶ οἱ δύο σιωπηλοί, συλλογισμένοι...

Ὀλίγον πρὶν φθάσουν εἰς τὴν «Εὔδρομον Οἰκίαν» ὁ Κασκαμπὲλ ἐσταμάτησε.

— Καγέττη! εἶπε.

— Ὁρίστε, κύριε Κασκαμπέλ.

— Ἄκουσε. Προτιμῶ νὰ μὴν εἰπῶ τίποτε οὔτε εἰς τὴν Κορνηλίαν.

— Καὶ διατί;

— Τί τα θέλεις! Παρετήρησα ὅτι κάθε ἄνθρωπος γενικῶς φυλάττει καλλίτερα τὸ μυστικὸ που δὲν ἠξεύρει. Ὥστε καλλίτερα καὶ αὐτὸ νὰ μείνῃ μόνον μεταξύ μας.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθον καὶ οἱ δύο εἰς τὴν «Εὔδρομον Οἰκίαν.» Διερχόμενος ὁ Κασκαμπὲλ ἐχαιρέτισε φιλικῶς τὸν Κίρσεφ, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο ἐκεῖ ἔξω, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴ ψιθυρίσῃ:

«Τὸ τέρας!»

Μετὰ δύο δὲ ὥρας ὅταν ἐπέστρεψαν οἱ κυνηγοί, ὁ Ὄρτιχ ἐδέχθη θερμὸν φιλοφρόνημα ἐκ μέρους τοῦ Κασκαμπέλ, διὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ δορκάδα, τὴν ὁποίαν ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὤμων. Ἐξ ἄλλου ὁ κ. Σέργιος καὶ ὁ Γιάννης εἶχον φονεύσῃ δύο λαγωοὺς καὶ ζεύγη τινὰ περδίκων. Ἡ Κορνηλία λοιπὸν εὑρέθη εἰς θέσιν νὰ παραθέσῃ λαμπρὸν γεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐτίμησαν ὅλοι οἱ πεινασμένοι, καὶ προπάντων ὁ Κασκαμπέλ. Πραγματικῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦτο ἔξοχος! προσεποιεῖτο εἰς τὴν ἐντέλειαν, δὲν ἐκπρόδιδε διόλου τὰς σκέψεις του, οὔτε κἂν ἐφαίνετο ἐνθυμούμενος ὅτι εἰς τὴν τράπεζάν του παρεκάθηντο καὶ δύο κακοῦργοι, τῶν ὁποίων ὁ μυσαρὸς σκοπὸς ἦτο νὰ καταςφάξουν ὅλην του τὴν οἰκογένειαν! Ναί! ἦτο φαιδρότατος, ὁμιλητικώτατος, διαχυτικώτατος καὶ προέπιεν ἐπανειλημμένως ὑπὲρ τῆς αἰσίας ἐπανόδου εἰς τὴν Εὐρώπην, εἰς τὴν Ρωσσίαν, εἰς τὴν Γαλλίαν!

Τὴν ἑπομένην—10 Ἰουλίου, — ἡ ἄμαξα ἀνεχώρησε διὰ Πέρμον. Ἀπὸ τῆς ἐξόδου ἐκ τοῦ στενοῦ ἦτο πιθανὸν ὅτι τὸ ταξείδιον θὰ ἐγίνετο ἄνευ δυςκολιῶν καὶ περιπετειῶν. Ἡ «Εὔδρομος Οἰκία» ἔβαινεν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Βιχέρα, ῥέοντος κατὰ μῆκος τῆς βάσεως τῶν Οὐραλίων. Καθ' ὁδὸν ἀπήντων κωμοπόλεις, χωρία, ἀγροκήπια, κατοίκους εἰς ἄκρον φιλοξένους, θήραμα ἄφθονον καὶ καλὴν ὑποδοχὴν παντοῦ. Ἡ θερμότης δὲν ἦτο τώρα τόσον μεγάλη, διότι ἔπνεεν ἐλαφρὰ αὔρα βορειοανατολική. Οἱ ρέννοι ἐβάδιζον ἀκαταπόνητοι, σείοντες τὰς ὡραίας αὐτῶν κεφαλάς. Ἄλλως τε τοὺς ὑπεβοήθουν καὶ δύο ἵπποι, τοὺς ὁποίους εἶχεν ἀγοράσῃ ὁ κ. Σέργιος εἰς τὸ τελευταῖον χωρίον τῶν Οὐραλίων. Οὕτω διήνυον σχεδὸν δέκα λεύγας τὴν ἡμέραν.

Οὕτω τὸ ἐπὶ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ἐδάφους ταξείδιον ἤρχιζε λαμπρὰ καὶ ὁ Κασκαμπὲλ θὰ ἐμακάριζεν ἑαυτόν, ἐὰν δὲν ἐσυλλογίζετο ὅτι ἔφερε μαζί του καὶ δύο κακούργους...

«Καὶ νὰ συλλογίζεται κανεὶς ὅτι ἡ συμμορία των μᾶς ἀκολουθεῖ, ὅτως τὰ τσακάλια ἀκολουθοῦν τὰ κερβάνια! ἔλεγε καθ' ἑαυτόν. Ἐμπρός, Καῖσαρ Κασκαμπέλ! Νά σε ἰδῶ πῶς θὰ τους παίξῃς καὶ αὐτούς!»

Ἦτο λυπηρὸν τῷ ὄντι, νὰ παράξῃ ἡ συνωμοσία αὐτὴ σχέδιον μὲ τόσην ἱκανότητα καταστρωθέν! Τὰ διαβατήρια τοῦ Κασκαμπὲλ ἦσαν ἐν τάξει, ὁ κ. Σέργιος παρουσιάζετο ὡς ἀποτελῶν μέρος τοῦ θιάσου καὶ αἱ ρωσσικαὶ ἀρχαὶ τὸν ἄφιναν νὰ διέρχεται χωρὶς ὑποψίαν. Ὅταν δὲ θὰ ἔφθανον εἰς τὸ Πέρμον, θὰ τῷ ἦτο εὐκολώτατον νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἔπαυλιν τῆς Βάλσκας. Ἀπὸ ἐκεῖ, ἀφ' οὗ ἔβλεπε τὸν πρίγκηπα Ναρκίνην, ἀφ' οὗ ἔμενε πλησίον του ὀλίγας ἡμέρας, θὰ ἠδύνατο νὰ διασχίσῃ τὴν Ρωσσίαν ὑπὸ τὸ ἔνδυμα τοῦ σχοινοβάτου καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς Γαλλίαν, ὅπου πλέον θὰ ἦτο ἀσφαλής. Καὶ τότε δὲν θὰ ἐπήρχετο χωρισμός. Ἡ Καγέττη κ' ἐκεῖνος δὲν θὰ ἄφιναν πλέον τὴν οἰκογένειαν. Καὶ ἀργότερα ὁ Γιάννης... τίς οἶδε... Ἀ! μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἡ ἀγχόνη θὰ ἦτο μικρὰ τιμωρία διὰ τοὺς κακούργους. οἱ ὁποῖοι ἤθελαν νὰ καταστρέψουν μίαν τοιαύτην εὐτυχίαν! Δι' αὐτό, μεθ' ὅλας του τὰς προσπαθείας, ὁ Κασκαμπὲλ παρεφέρετο καμμίαν φοράν, χωρὶς οἱ περὶ αὐτὸν νὰ γνωρίζουν διατί. Μίαν ἡμέραν ἡ Κορνηλία τὸν ἠρώτησε:

«Καῖσαρ, τί ἔχεις;

— Τίποτε! ἀπήντησεν.

— Τότε λοιπὸν γιατὶ κάμνεις ἔτσι;

— Νά, ἔτσι κάμνω! ἔτσι θέλω!»

Καὶ ἡ Κορνηλία δὲν ἤξευρε τί νὰ ὑποθέσῃ διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὰς παραφορὰς τοῦ συζύγου της.

Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας ἡ «Εὔδρομος Οἰκία» ἔφθασεν εἰς τὴν μικρὰν πόλιν Κολιμκάσκην, ἑξήκοντα λεύγας νοτιοδυτικῶς ἀπὸ τῶν Οὐραλίων.

Βεβαίως οἱ σύντροφοι τοῦ Ὄρτιχ θὰ εἶχον φθάσῃ ἐκεῖ πρὸ αὐτῶν· ἀλλὰ χάριν προφυλάξεως, οὔτε αὐτὸς οὔτε ὁ Κίρσεφ δὲν ἐζήτησαν νὰ τους συναντήσουν.

Ὁ Ρόστωφ καὶ οἱ ἄλλοι εὑρίσκοντο τῷ ὄντι ἐκεῖ καὶ θανεχώρουν τὴν νύκτα διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸ Πέρμον, ἀπέχον ἐκεῖθεν πεντήκοντα λεύγας περίπου πρὸς δυσμάς. Τότε τίποτε δὲν θὰ ἠμπόδιζε τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ μυσαροῦ σχεδίου.

Τὴν ἑπομένην, ἀπὸ πρωΐας, ἀνεχώρησαν ἐκ Σολικάμσκης καὶ τὴν 17 Ἰουλίου διεπέρασαν τὸν ποταμὸν Κόσβαν. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἂν δὲν συνέβαινε τίποτε ἔκτακτον, ἡ «Εὔδρομος Οἰκία» θὰ ἔφθανεν εἰς Πέρμον. Ἐκεῖ θὰ ἤρχιζαν πάλιν αἱ παραστάσεις τοῦ θιάσου Κασκαμπέλ, κατὰ τὸ πρόγραμμα τῆς καλλιτεχνικῆς αὐτῆς περιοδείας, ὁ δὲ κ. Σέργιος θὰ ἐλάμβανε τὰ μέτρα του διὰ νὰ μεταβαίνῃ τὴν νύκτα εἰς τὴν ἔπαυλιν τῆς Βάλσκας.

Φαντάζεταί τις πλέον μὲ πόσην συγκίνησιν καὶ ἀνυπομονησίαν ὡμίλει περὶ τῶν σχεδίων τούτων μὲ τὸν φίλον του Κασκαμπέλ! Ἀφότου ἐσώθη ὑπὸ τῆς οἰκογενείας, κατὰ τὸ διάστημα τῶν δεκατριῶν μηνῶν, καθ' οὓς διήρκεσε τὸ παράδοξον ἐκεῖνο ταξείδιον ἀπὸ τῶν συνόρων τῆς Ἀλάσκας μέχρι τῶν συνόρων τῆς Εὐρώπης, ὁ κ. Σέργιος ἐστερεῖτο εἰδήσεων ἐκ μέρους τοῦ πρίγκηπος Ναρκίνη. Ἀρά γε ἔζη; ἆρά γε θὰ τὸν ἐπανέβλεπε;

«Ἐλᾶτε τώρα, κύριε Σέργιε! ἀπήντα ὁ Κασκαμπέλ. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι ὁ πρίγκηψ Ναρκίνης εἶνε πολὺ καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν του! Σᾶς περιμένει καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ τὸν ἰδῆτε! Ἀκοῦστε ἐμένα πού σας ὁμιλῶ!»

Ἀλλὰ κατ' ἰδίαν ὁ Κασκαμπὲλ ἔλεγε:

«Λογαριάζω χωρὶς τὸν ξενοδόχον... Ἄ, παλῆο-Ὄρτιχ! Κακὸς δὲν εἶμαι! Ἀλλὰ ἂν μου ἐδίδετο εὐκαιρία νὰ του κόψω τὸ λαρύγκι μὲ τὰ δόντια, θὰ το ἔκαμνα — καὶ κάτι παραπάνω ἀκόμη!»

Ἐν τούτοις ἡ Καγέττη ἀνησύχει περισσότερον, ὅσον ἡ «Εὔδρομος Οἰκία» ἐπλησίαζεν εἰς τὸ Πέρμον. Εἷς ποῖον μέρος θὰ ἐσταματοῦσεν ὁ Κασκαμπέλ; Πῶς θὰ ἐχαλοῦσε τὰ σχέδια τοῦ Ὄρτιχ, χωρὶς νὰ ρεψοκινδυνεύσῃ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ κ. Σεργίου; Δυσκόλως διὰ τοῦτο ἔκρυπτε τὴν ἀνησυχίαν της· καὶ ὁ Γιάννης, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ἐν γνώσει τῶν διατρεχόντων, ὑπέφερε πολὺ πού τὴν ἔβλεπε τόσῳ σκεπτικήν, τόσῳ καταβεβλημένην!

Τὴν 20 Ἰουλίου, τὸ πρωΐ, διῆλθον τὸν ποταμὸν Κάμαν καὶ εἰς τὰς πέντε μετὰ μεσημβρίαν ἡ «Εὔδρομος Οἰκία» ἐσταμάτησεν ἐπὶ τῆς μεγάλης πλατείας τοῦ Πέρμου. Ὁ σταθμὸς οὗτος θὰ διήρκει πολλὰς ἡμέρας καὶ ἐλήφθησαν ὅλα τὰ πρὸς τοῦτο μέτρα.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Ὄρτιχ, συνηντήθη μὲ τοὺς συνενόχους του καὶ ὁ Ρόστωφ ἔγραψε τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν θὰ ἔστελλε τὴν ἰδίαν ἐσπέραν πρὸς τὸν κ. Σέργιον, εἰδοποιῶν αὐτὸν ὅτι τὸν περιέμενον νὰ τῷ ὁμιλήσουν διὰ σπουδαίαν καὶ κατεπείγουσαν ὑπόθεσιν εἰς ἓν τῶν καπηλείων τῆς πόλεως. Ἂν ἠρνεῖτο νὰ μεταβῇ, εἶχον σκοπὸν νὰ τὸν συλλάβουν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Βάλσκας.

Ὅταν ὁ Ρόστωφ ἔφερε τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν, ὁ κ. Σέργιος εἶχεν ἤδη ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν ἔπαυλιν τοῦ πατρός του. Ὁ Κασκαμπέλ, μόνος ἐκείνην τὴν στιγμήν, προσεποιήθη ἔκπληξιν. Ἔλαβεν ὅμως τὴν ἐπιστολήν, εἶπεν ὅτι θὰ την δώσῃ εἰς τὸν κ. Σέργιον καὶ ἐφυλάχθη νὰ μὴ εἴκῃ τίποτε εἰς κανένα.

Ἡ ἀπουσία τοῦ κ. Σεργίου ἐδυσκόλευε κάπως τὰ σχέδια τοῦ Ὄρτιχ. Θὰ προετίμα αὐτός, νὰ γίνῃ ἡ ἀπόπειρα τῆς ἐκδιάσεως πρὸ τῆς συναντήσεως τοῦ πρίγκηπος καὶ τοῦ κόμητος Ναρκίνη. Ἀλλὰ δὲν ἔδειξε τίποτε καὶ διὰ νὰ διασκεδάσῃ πᾶσαν ὑπόνοιαν, ὅταν ἐκάθησαν εἰς τὸ τραπέζι ἠρώτησε:

— Πῶς; ὁ κ. Σέργιος δὲν εἶνε ἐδῶ;

— Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Κασκαμπέλ· Ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ ἄδειαν ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς πόλεως διὰ τὰς παραστάσεις μας.

— Καὶ πότε θὰ ἐπιστρέψῃ;

— Ἀπόψε βεβαίως!»

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΑΗΜΜΥΡΑ

Ἀγαπητοί μου,

Μὲ πόσην λύπην σᾶς γράφω σήμερον! Πρὸ μικροῦ ἐπέστρεψα ἀπὸ τὸ θέατρον τῆς καταστροφῆς, ἀπὸ τὸν Ἰλισσόν... Ὁποῖον θέαμα! ὁποία εἰκὼν συμφορᾶς! Τί γυμνότης ἀπαισία εἶνε ἐκείνη, τί ἐρείπια φρικαλέα... Καὶ νὰ σου λέγουν ὅτι ἐπάνω ἀκριβῶς εἰς τὸ λασπωμένον ἐκεῖνο ἔδαφος ποῦ πατεῖς τώρα καὶ, περιεργάζεσαι, ὑπῆρχεν ἄλλοτε, πρὸ ὀλίγων μηνῶν, μία οἰκία, μία οἰγένεια, μία εὐτυχία ἴσως. . . Καὶ ἀπ' αὐτὰ ὅλα νὰ μὴν ὑπάρχῃ πλέον τίποτε, οὔτε οἱ ἄνθρωποι, οὔτε τὰ ἔπιπλα, οὔτε *τὰ σκεύη, οὔτε κἂν οἱ λίθοι καὶ τὰ ξύλα*!.. Τὰ ἔφαγεν εἰς τὴν ὁρμήν του ὁ θυμωμένος ποταμός, ὁ ὁποῖος τώρα ἡσυχασμένος, κυλίει τὸ διαυγές του ρευματάκι μὲ γλυκὺν ψίθυρον, σὰν νὰ σου λέγῃ: «Ἄ μπᾶ! ἐγὼ δὲν ἠξεύρω τίποτε! ἐγὼ δὲν ἔκαμα τίποτε!» Τὰ ἔπνιξεν ὅλα εἰς τὴν ὀργήν του· ὁ μαῦρος καὶ σκοτεινὸς οὐρανός, ὁ ὁποῖος, ξεθυμωμένος σήμερον, μειδιᾷ αἴθριος καὶ κυανοῦς, σὰν νὰ σου λέγῃ: «Ἄ μπᾶ! ἐγὼ δὲν ἠξεύρω τίποτε, ἐγὼ δὲν ἔκαμα τίποτε!»

Καὶ ὅμως ὀλίγαι στιγμαὶ ἤρκεσαν εἰς τὴν μανίαν τῶν στοιχείων, διὰ νὰ ἐπέλθῃ ἡ μεγάλη, ἡ ἀπέραντος αὐτὴ καταστροφή. Κάτι πλέον ἀπρόοπτον, κάτι πλέον ἐξαφνικὸν καὶ ἀπὸ σεισμὸν ἀκόμη ἡ τρομερὰ αὐτὴ καὶ πρωτάκουστος διὰ τὸν τόπον μας πλημμύρα. Οἱ κατοικοῦντες εἰς ἄλλας, πλέον ἀσφαλεῖς συνοικίας, ὅταν ἔβλεπον, ὡς διασκεδαστικὸν πλέον θέαμα, τὴν πολύωρον καὶ ραγδαίαν βροχὴν τῆς Πέμπτης, πᾶν ἄλλο ἐφαντάζοντο ἢ ὅτι θὰ ἐπέφερε τοιαύτας συμφοράς. Τὸ πολὺ πολὺ προεμάντευον ὅτι θὰ ἐπλημμύρουν τὰ ὑπόγεια τῶν χαμηλοτέρων συνοικιῶν, ἢ ὅτι θὰ ἔπιπτον οἱ ἑτοιμόρροποι οἰκίσκοι, ὅπως γίνεται συνήθως μὲ τὰς δυνατὰς βροχάς. Διὰ τοῦτο ἔκπληξις καὶ τρόμος κατελάμβανεν ὅσους ἐμάνθανον κατόπι, μετὰ *πολλὰς ὥρας, ὅτι ὁλόκληροι συνοικίαι*, ὁλόκληρον τμῆμα πόλεως κατεποντίσθησαν καὶ ὅτι πολλοὶ ἀνθρώπιναι ὑπάρξεις ἐχάθησαν εἰς τὸν καταποντισμόν.

Ὁ Ἰλισσὸς καὶ ὁ Κηφισσός, ἀγίκανοι πλέον νὰ βαστάσουν εἰς τὰς στενάς των κοίτας τόσῳ πολὺ νερόν, ἐπλημμύρησαν. Καὶ ἀφ' οὗ ἐσάρωσαν ὅ,τι εὑρίσκετο παρὰ τὰς ὄχθας των—δένδρα, ζῷα, ἀνθρώπους, οἰκήματα — ἐξεχύθησαν ὡς θάλασσαι εἰς τὸ ἀλίπεδον τοῦ Φαλήρου, τὸ ὁποῖον ἠρήμωσαν, καὶ κατέληξαν εἰς τὸν Πειραιᾶ, ὅπου καὶ ἐπέφεραν τὴν μεγαλητέραν καταστροφήν. Ἂν ὑπολογίσετε τὴν μακροτάτην πορείαν τοῦ καταστρεπτικοῦ αὐτοῦ ρεύματος, ἂν συλλογισθῆτε ὅτι ἀφ' ὅπου διέβαινε καὶ ὅπου ἐξηπλοῦτο δὲν ἄφινε λίθον ἐπὶ λίθου, τότε μόνον θὰ εἰμπορέσετε νὰ φανταςσθῆτε ὅλον τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς, ὅλην τὴν εἰκόνα τὴν ὁποίαν ἐπαρουσίασαν οἱ καταποντισθέντες τόποι, ὅταν ἀπεσύρθη τὸ ὕδωρ τῆς πλημμύρας καὶ ἐχύθη εἰς τὴν θάλασσαν! Κανενὸς δὲν ἐφείσθη, ὅλα τὰ ἐσάρωσεν ἀδιακρίτως. Κατέστρεψε καλύβας καὶ οἰκίας, θέατρα καὶ γεφύρας, δρόμους καὶ μηχανάς, ἐργοστάσια καὶ κήπους, ἔπνιξε ζῷα καὶ ἄνθρώπους, βρέφη καὶ γέροντας... Αἱ ζημίαι ἀνυπολόγιστοι, τὰ πένθη ἀνυπολόγιστα. Ὅπου ζωὴ καὶ ἄνθησις καὶ χλοερότης καὶ κίνησις καὶ ἐργασία καὶ εὐτυχία,—ὄλεθρος σήμερον *καὶ ἐρείπια καὶ θάνατος καὶ ἀκινησία καὶ* δυστυχία... Ὁποία συμφορά!

Ἐγνώριζα μίαν οἰκογένειαν, μὲ πολλὰ παιδιά, ἡ ὁποία ἐκατοικοῦσε παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ Ἰλισσοῦ. Ἡ οἰκία των ἔβλεπε μέσα εἰς τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ, ἤξευρα δὲ ὅτι τὰ παιδιὰ διεσκέδαζον πολὺ ὅταν ἔβρεχε, νὰ βλέπουν ἀπὸ τὸ παράθυρον τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ νὰ ἐξογκοῦται καὶ νὰ τρέχῃ μὲ βοὴν ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς πλατάνους καὶ ὑποκάτω ἀπὸ τὰς γεφύρας... Ἐχαίροντο τὰ καϊμένα ὅταν ἔβλεπον τὸ ξηροπόταμόν των νὰ μεταβάλλεται εἰς ὡραῖον καὶ ὁρμητικὸν ποταμόν... Φαντάζομαι ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν ἀπήλαυσαν ἀρκετὰ τὸ θέαμα αὐτὸ καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς Πέμπτης... Ἀλλ' ὁποῖος τρόμος, ὁποία ἀγωνία κατόπιν, ὅταν τὸ ρεῦμα ἐξογκώθη πολὺ καὶ ἔλειχε διερχόμενον τοὺς τοίχους τῆς οἰκίας των καὶ ὑψοῦτο, ὑψοῦτο ὁλονέν, φοβερίζον νὰ τους πνίξῃ... Ἔφυγαν καὶ ἐσώθησαν. Μόνον τὰ ἔπιπλά των παρεσύρθησαν καὶ ἡ οἰκία των ὑπέστη ζημίας. Ἄλλοι ὅμως ὑπῆρξαν πολὺ δυστυχέστεροί των. Ἐχάθησαν αὐτοὶ ἢ ἔχασαν τοὺς προςφιλεῖς των· διότι δὲν ἐπρόφθασεν ὅλοι νὰ φύγουν, διότι δὲν εἶδον ἀμέσως τὸν κίνδυνον. Καὶ ἐνῷ προςεπάθουν νὰ σώσουν τὰ πράγματά των τοὐλάχιστον, παρεσύροντο καὶ ἐπνίγοντο. Φανταςσθῆτε τὴν θλίψιν καὶ τὴν ἀπελπισίαν τοῦ δυςτυχοῦς *ἐκείνου ἐργάτου, ὅταν ἐπιστρέψας* τὴν νύκτα ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του, δὲν εὗρεν οὔτε σύζυγον, οὔτε τέκνα, οὔτε οἰκίαν! Ὁ ἄνθρωπος παρεφρόνησεν.

Ἄλλοι ἔπαθον ὅσα καὶ αὐτός, ἀλλὰ δὲν παρεφρόνησαν. Καὶ ἔχουν τὸ λογικόν των, διὰ νὰ ἐννοοῦν καὶ νὰ μετροῦν σήμερον ὅλην των τὴν συμφοράν. Δὲν ἔχουν τίποτε πλέον εἰς τὸν κόσμον, οἱ σωθέντες ἀπὸ τὸν θάνατον! οὔτε οἰκίαν, οὔτε ἐνδύματα, οὔτε περιουσίαν... Ἄστεγοι, γυμνοί, πεινῶντες, κινοῦν τὸν οἶκτον καὶ ζητοῦν τὸ ἔλεος τοῦ κόσμου. Καὶ ὑπάρχουν ἑκατοντάδες ἐξ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἔγειναν δυςτυχεῖς εἰς μίαν ὥραν! Ὦ, τοὺς λυπεῖσθε, μικροί μου φίλοι, εἶμαι βέβαιος. Καὶ πρὶν σας εἴκῃ κανεὶς τίποτε, πρὶν κἂν σᾶς το συστήσω ἐγώ, θὰ παρεκαλέσατε τοὺς γονεῖς σας νὰ ἔλθουν ἐξ ὀνόματός σας ἀρωγοὶ εἰς τὴν δυςτυχίαν, νὰ συνεισφέρουν εἰς τὸν ἔρανον, τὸν ὁποῖον κάμνουν οἱ φιλάνθρωποι ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῆς πλημμύρας.

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΟΝΟΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΩΝΥΜΑ

Θὰ εἴπω σήμερον ὀλίγα περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν ἐπωνύμων μας. Τὸ θέμα εἶνε εὐρύτατον καὶ θὰ ἠδύνατό τις νὰ γράψῃ ἐπ' αὐτοῦ *ὁλόκληρον βιβλίον*. Ἀλλὰ θὰ περιορισθῶ εἰς τὰ κυριώτερα, ὅσα δύνανται νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν περιέργειαν τῶν νεαρῶν μου ἀναγνωστῶν.

Κάθε ἄνθρωπος γνωρίζεται συνήθως διὰ τριῶν ἢ τεσσάρων ὀνομάτων.

Α') Τοῦ μικροῦ ἢ κυρίου ἢ βαπτιστικοῦ ὀνόματος.

Β') Τοῦ μικροῦ ὀνόματος τοῦ πατρός.

Γ') Τοῦ οἰκογενειακοῦ ὀνόματος ἢ ἐπωνύμου.

Δ') Τοῦ παρωνύμου (ἂν ἔχῃ δεύτερον ἐπώνυμον ἢ «παρατσοῦκλι»).

Παραδείγματος χάριν: Πέτρος Γ(εωργίου) Βράλλας Ἀρμένης. — Ἰούλιος Ν(ικολάου) Τυπάλδος Πρετεντέρης. — Χρῆστος Γ(ερασίμου) Ἀρβανιτάκης ἢ Ἀλετροπόδαρος. — Γεώργιος Χ. Σουρῆς.

Ἡ παράταξις τῶν ὀνομάτων δύναται νὰ γίνῃ ἀκόμη μακροτέρα, ὅταν ἔχῃ

κανεὶς πολλὰ βαπτιστικὰ ὀνόματα, (ὅπως συνειθίζεται εἰς τὴν Εὐρώπην) καὶ τίτλους οἰκογενείας. Π: χ: ὁ μέγας ἄγγλος ποιητὴς Βύρων ὠνομάζετο: Γεώργιος Γόρδων Νόελ λόρδος Βύρων. Οἱ Ἱσπανοὶ εὐγενεῖς φημίζονται διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὀνομάτων των· καθένας ἀπ' αὐτοὺς ἔχει καμμιὰ εἰκοσαριά. Ἐπ' αὐτοῦ μάλιστα διηγοῦνται καὶ τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον: Μίαν νύκτα εἷς Ἱσπανὸς εὐγενὴς ἔκρουσε τὴν θύραν ἑνὸς ἀγροτικοῦ ξενοδοχείου. Ὁ ξενοδόχος ἤνοιξε τὸ παράθυρον καὶ ἠρώτησε ποῖος εἶνε. Ὅταν δὲ ἤκουσεν εἴκοσιν ὀνόματα εἰς τὴν σειράν, ἔκλεισε τὸ παράθυρον ἀποτόμως λέγων: «Νὰ πᾶτε ἀλλοῦ· δὲν ἔχω τόπον διὰ τόσους ἀνθρώπους!»

Ἡ πολυτέλεια αὐτὴ τῶν ὀνομάτων ἦτον ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀρχαιοτέρους ἀνθρώπους. Ἀδὰμ ἁπλούστατα καὶ ξηρότατα ὠνομάζετο ὁ πρῶτος ἄνθρωπος! Θά μου εἰπῆτε ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ οὔτε πατρικὸν οὔτε οἰκογενειακὸν ὄνομα, ἀφ' οὗ τότε ἀκόμη οὔτε πατὴρ οὔτε οἰκογένεια ὑπῆρχεν εἰς τὸν κόσμον, ἀλλὰ μόνον εἷς μέγας πλάστης καὶ νουνός: ὁ Θεός. Ναί· ἀλλὰ μ' ἓν ὄνομα ἐγνωρίζοντο καὶ οἱ κατόπιν ἥρωες τῆς Γραφῆς: Ἄβελ, Ἰακὼβ κτλ.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐγνωρίζοντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τοῦ ὀνόματός των καὶ διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρός. Π.χ. Περικλῆς ὁ (υἱὸς τοῦ) Ξανθίππου, Σοφοκλῆς ὁ Σοφίλλου, Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου κτλ. Ἀλλ' ὑπῆρχον ἔκτοτε καὶ μεγάλα τινὰ γένη, ἤ, ὅπως θὰ ἐλέγομεν σήμερον, οἰκογένειαι, διακρινόμενα διὰ τῶν εἰς ίδης πατρωνυμικῶν λεγομένων ἐπιθέτων: Ἡρακλεῖδαι ἐλέγοντο οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἡρακλέους (καὶ ἴσως τὸ Ἡρακλείδης δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ ἀρχαιότερον γνωστὸν ἐπώνυμον), Πεισιστρατίδαι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Πεισιστράτου, Ἀλκμαιωνίδαι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀλκμαίωνος καὶ καθεξῆς.

Ἀλλὰ κυρίως ἐπώνυμα, δηλαδὴ οἰκογενειακὰ ὀνόματα, θὰ εὕρωμεν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ρωμαίοις. Ἐκεῖ τρόπον τινὰ ἐκαλλιεργήθησαν συστηματικῶς. Τὰ κοσμητικὰ ἐπίθετα ἐν γένει, τὰ μαρτυροῦντα ἐν ἀρχῇ περὶ μιᾶς ἰδιότητος τοῦ ἀτόμου, ἐπεκράτουν καὶ ἐγίνοντο βαθμηδὸν οἰκογενειακὰ ὀνόματα· οὕτω δὲ μετ' ὀλίγον δὲν ὑπῆρχε πολίτης ρωμαῖος, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ ἔχῃ ἐκτὸς τοῦ κυρίου ὀνόματός του καὶ ἓν ἢ καὶ δύο ἐπώνυμα: Μούκιος Σκαιβόλας, Κόϊντος Ὁράτιος Φλάκκος κτλ. Ἡ δὲ συνήθεια αὕτη τῶν Ρωμαίων μετεδόθη βαθμηδὸν καὶ ἐπεξετάθη εἰς ὅλον τὸν πολιτισμένον κόσμον, ὅπου διατηρεῖται μέχρι τῆς σήμερον—καὶ φαίνεται ὅτι θὰ διατηρηθῇ αἰωνίως.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Κατὰ τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ δημοσιευθεῖσαν δήλωσιν, οὐδεμία γίνεται εἰς τὸ ἑξῆς ἐγγραφὴ εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἢ ἀνανέωσις, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς προπληρωτέας.

Κατὰ τὴν αὐτὴν δήλωσιν, πᾶς συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», εἴτε νέος εἴτε παλαιός, τοῦ ὁποίου ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ 1897 θὰ ἔχῃ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας μέχρι τῆς 1 Ἰανουαρίου 1897, δικαιοῦται νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν διανομὴν τῶν κάτωθι δώρων, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ διὰ κλήρου κατὰ τοὺς ἀκολούθους ὅρους:

Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν συνδρομητῶν, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ 1897 θὰ ἔχῃ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας μέχρι τῆς 1 Ἰανουαρίου 1897, θὰ τεθῶσι τὴν 2 Ἰανουαρίου ἐντὸς κληρωτίδος· ἐνώπιον δὲ ἐπιτροπῆς ἐκ προσώπων γνωστῶν, ἧς τὸ πρακτικὸν κατόπιν θὰ δημοσιεύσωμεν, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων τῶν ἐπιθυμούντων νὰ παρευρεθῶσιν ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις ἐνδιαφερομένων, θὰ ἐξαχθῶσιν ἐκ τῆς κληρωτίδος, καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν ἣν ἐγκαίρως θὰ ὁρίσωμεν, ἑκατὸν συνδρομητῶν τὰ ὀνόματα, οἱ ὁποῖοι θὰ κερδίσουν τὰ ἀκόλουθα ἀντικείμενα:

Ὁ 1ος. Ἓν ὡρολόγιον τῆς τσέπης ἀργυροῦν, ἀνδρικὸν μὲν ἂν ὁ λαχνὸς πέσῃ εἰς συνδρομητήν, μικρὸν δὲ γυναικεῖον ἂν πέσῃ εἰς συνδρομήτριαν..... Ἀξίας δρ. 60

Ὁ 2ος. Τοὺς ἑξῆς τέσσαρας τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α') Εἴκοσι χιλιάδες λεῦγαι ὑπὸ τὴν θάλασσαν, —β') Ὁ Μεσημβρινὸς ἀστήρ, — γ') Αἱ μέλαιναι Ἰνδίαι, — δ') Ὁ Σανσέλωρ..... Ἀξίας δρ. 29

Ὁ 3ος. Ἓν Λεξικὸν Ἑλληνογαλλικὸν καὶ Γαλλοελληνικὸν ὑπὸ Σ. Βυζαντίου..... Ἀξίας δρ. 25

Ὁ 4ος. Μίαν συσκευὴν γραφείου: ἤτοι μελανοδοχεῖον, κονδυλοφόρους, πέννες, μολυβδοκόνδυλα, χαρτοκοπτήρα κτλ. κτλ..... Ἀξίας δρ. 25

Ὁ 5ος. Τοὺς ἑξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α') Ὁ Δεκαπενταετὴς Πλοίαρχος.—β') Ρωβύρος ὁ κατακτητής.—γ') Τύχαι 3 ρώσσων καὶ 3 ἄγγλων. Ἀξίας δρ. 22

Ὁ 6ος. Τὴν πεντάτομον Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ὑπὸ Κ. Παπαρρηγοπούλου..... Ἀξίας δρ. 18

Ὁ 7ος. Τοὺς ἑξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α') Ἡ σχολὴ τῶν Ροβινσώνων,—β') Ὁ λαχνὸς ὑπ' ἀριθ. 009,672, — γ') Τὰ πεντακόσια ἑκατομμύρια. Ἀξίας δρ. 18

Ὁ 8ος. Ἓν ἐξυπνητήριον ὡρολόγιον τῆς τραπέζης..... Ἀξίας δρ. 15

Ὁ 9ος. Τὸ δίτομον Ἑλληνικὸν Λεξικὸν ὑπὸ Γιάνναρη..... Ἀξίας δρ. 15

Ὁ 10ος. Μίαν ὡραίαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ τοίχου..... Ἀξίας δρ. 12

Οἱ δέκα ἑπόμενοι (11-20) ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς «Διαπλάσεως τοῦ μεθεπομένου ἔτους 1898. Συνδρομαὶ ἐν ὅλῳ 10 ἐσωτερικαὶ ἢ ἐξωτερικαί, κατὰ μέσον ὅρον..... Ἀξίας δρ. 106

Οἱ δέκα ἑπόμενοι (21 - 30) ἀνὰ δύο τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ἤτοι ἕνα τοῦ 1894 καὶ ἕνα τοῦ 1895. Τόμοι ἐν ὅλῳ 20 πρὸς 7 δραχ..... Ἀξίας δρ. 140

Οἱ δέκα ἑπόμενοι (31 - 40) ἀνὰ πέντε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων πρὸς 1 δρ. Τόμοι ἐν ὅλῳ 50..... Ἀξίας δρ. 50

Οἱ δέκα ἑπόμενοι (41 - 50) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Θύματος τοῦ φθόνου», μυθιστορήματος μετὰ 20 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 10 ἀντίτυπα ὁμοῦ..... Ἀξίας δρ. 35

Οἱ δέκα ἑπόμενοι (51-60) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Πυρειοπώλου», μυθιστορήματος μετὰ 24 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 10 Ἀξίας δρ. 35

Οἱ δέκα ἑπόμενοι (61 - 70) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μαρουσίας» μυθιστορήματος μετὰ 22 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50..... Ἀξίας δρ. 35

Οἱ δέκα ἑπόμενοι (71-80) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Νίνας», μυθιστορήματος μετὰ 20 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 10..... Ἀξίας δρ. 35

Οἱ δέκα ἑπόμενοι (81 - 90) ἀνὰ ἕνα τόμον τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς. Τόμοι ἐν ὅλῳ 10..... Ἀξίας δρ. 10

Οἱ δέκα τελευταῖοι (91 - 100) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μούσης τῶν Παίδων» τιμωμένης δρ. 1,50. Τὰ 10 ἀντίτυπα..... Ἀξίας δρ. 15

Σύνολον ἀξίας τῶν διὰ κλήρου διανεμηθησομένων δώρων Δραχ. 700

Ἡ Διεύθυνσις.

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ
[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια ἴδε σελ. 365)

Ἐπέρασε καὶ ἀπὸ τὸν κῆπον τῆς θείας Ἀντωνίας. Ἦτο πολὺ ἐνωρὶς ἀκόμη καὶ κανεὶς δὲν ἦτο ἐκεῖ διὰ νὰ ἴδῃ τὴν ἔκπληξιν, ὑπὸ τῆς ὁποίας κατελήφθη ὁ Φίλιππος, ὅταν εἶδε πόσον τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο τώρα διαφορετικόν. Οἱ τοῖχοι γύρω εἶχον διορθωθῇ καὶ βαφῇ, καθὼς καὶ ἡ κιγκλιδωτὴ θύρα, ἡ ὁποία ἔκλεις τὸν κῆπον. Ἐντὸς ἐπεκράτει τάξις καὶ εὐπρέπεια· τὰ δένδρα ἦσαν κλαδευμένα καὶ περιποιημένα, αἱ πρασιαὶ τακτοποιημέναι, αἱ δενδροστοιχίαι ἀμμοστρωμέναι προσφάτως. Ἐκεῖ, ἀπέναντι τοῦ παλαιοῦ οἰκίσκου τῆς Ἀντωνίας, ἠγείρετο οἰκία νέα καὶ λευκοτάτη, μὲ στήλας κομψάς, μὲ βεράνδαν (ἐστεγασμένον ἐξώστην) καὶ μὲ παραπετάσματα ζωηρῶν χρωμάτων εἰς τὰ παράθυρα. Ἐδυσκολεύθη νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν παλαιὸν κῆπον, τὸν ἄλλοτε τόσον παρημελημένον, τὸν ὁποῖον ὅμως ἠγάπα τόσον... Ἀλλ' ἰδοὺ αἱ δρῦς καὶ αἱ μανώλιαι, τὰς ὁποίας ἤξευρε, καὶ οἱ γνωστοί του ροδῶνες καὶ οἱ θάμνοι τῶν ἰάσμων. Ναί, εἶνε ὁ κῆπος τῆς θείας Ἀντωνίας... Ποῦ εἶνε ὅμως ἡ θεία Ἀντωνία; Ποῦ εἶνε ὁ Καρδινάλιος καὶ ὁ Σκώπτης;— Εἶχον ἐξαφανισθῇ! καὶ οἱ κατοικοῦντες ἐκεῖ ἦσαν ὅλως ξένοι δι' αὐτόν!

Μὲ τὴν καρδίαν περιαλγῆ, ἔρριψε βλέμμα τελευταῖον εἰς τὸν κῆπον, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο πλέον ἰδικός του, καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, διευθυνόμενος πρὸς τὴν ὁδὸν Βιλερέ.

Ἀλλ' ἐκεῖ κανεὶς δὲν ἤξευρε νὰ τον πληροφορήσῃ περὶ τοῦ καλλιτέχνου τῶν κηρίνων ἀγαλμάτων· κανεὶς δὲν τον ἐγνώριζε. Καὶ ὁ Φίλιππος ἡτοιμάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπηλπισμένος πλέον, ὅταν κάποιος τῷ εἶπεν ὅτι εἶχε γνωρίσῃ πραγματικῶς ἕνα καλλιτέχνην, ὁ ὁποῖος κατῴκει ἄλλοτε πλησίον τῆς οἰκίας του, μὲ τὴν μικράν του θυγατέρα· ἀλλ' ὅτι ἕνας κύριος ξένος ἦλθε καὶ τους ἐπῆρε πρὸ ὀλίγου καιροῦ καὶ λέγουν ὅτι ἀνεχώρησαν μαζὶ εἰς Γαλλίαν.

Τὸ ἀπρόοπτον τοῦτο ἦτο διὰ τὸν Φίλιππον τὸ σκληρότερον ἀπὸ ὅλα. Οὐδέποτε εἶχε σκεφθῇ ὅτι ἠδύνατο νὰ συμβῇ τοιοῦτόν τι. Καὶ ὅμως τί φυσικώτερον παρὰ ὁ θεῖος τῆς Δέας, ὁ πλούσιος ἐκεῖνος θεῖος, νὰ τους πάρῃ μαζί του;

Ἐπί τινα λεπτὰ ἔμεινεν ἐκεῖ, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ κιγκλιδώματος τοῦ ἐρήμου οἰκίσκου καὶ κλαίων πικρῶς... Δέν τῳ ἔμενε πλέον ἐλπίς· ὅλα τὰ ἔχανε διαμιᾶς. Ἐπῆρε πάλιν τὸ μικρόν του φορτίον καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν κῆπον τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας, τὸ μόνον καὶ τελευταῖόν του καταφύγιον!

Καὶ ἐνῷ ὁ Φίλιππος, ἐντελῶς πλέον ἀπηλπισμένος, ἐξηντλημένος καὶ ψυχικῶς καὶ σωματικῶς, ἐκάθητο ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς Ἐκκλησίας, οἱ στενώτεροί του συγγενεῖς ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, ἀπηλπισμένοι καὶ αὐτοὶ ἐπίσης ἐξηκολούθουν ἐντούτοις νἀγωνίζωνται, μὲ ὅσα μέσα ἠδύναντο νὰ διαθέσουν, διὰ νὰ τον ἐπανεύρουν.

«Ἐπί τινα λεπτὰ ἔμεινεν ἐκεῖ, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ κιγκλιδώματος τοῦ ἐρήμου οἰκίσκου καὶ κλαίων πικρῶς.» (Σελ. 373. στ. α'.)

λιπος ἦτο ἄρρωστος, ἐμάντευε δὲ ὅτι δὲν ἦτο ἀνέκαθεν τὸ ἄστεγον καὶ ἐγκαταλελειμμένον παιδίον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐνώπιόν του. Αἱ ἐπανειλημμέναι καὶ πλήρεις ἐνδιαφέροντος ἐρωτήσεις του περὶ τοῦ πάτερ-Ἰωσήφ, τὸν ὁποῖον ἠγάπα καὶ ἐσέβετο, συνέτειναν ὥστε ναὐξήσῃ πολὺ ἡ συμπάθεια αὕτη.

Κάθε βράδυ, εἰσερχόμενος ὁ Φίλιππος εἰς τὸν οἰκίσκον, ἔκαμνε πάντοτε τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν, μὲ φωνὴν τόσῳ γλυκεῖαν καὶ μελαγχολικήν, ὥστε ἐκίνει σχεδὸν τὰ δάκρυα τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου.

— Λέτε νὰ ἔλθῃ αὔριον ὁ πάτερ-Ἰωσήφ, κύριε;

Καὶ ὁ νεωκόρος ἀπεκρίνετο διὰ νὰ τον ἐνθαρρύνῃ:

—Ναί, παιδί μου· ναί· αὔριον θὰ ἔλθῃ.»

Μὲ πολλὰς προφυλάξεις, καὶ ἀφ' οὗ πολύ τῳ ἐσύστησε νὰ κρατήσῃ τὸ μυστικόν, ὁ Φίλιππος ἀπεφάσισε νὰ δείξῃ τὰ παιδιὰ τοῦ πάτερ-Ἰωσήφ εἰς τὸν νεωκόρον. Πρὸς στιγμὴν δὲ ἐλησμόνει ὅλα τὰ δυστυχήματα, συμμεριζόμενος τὴν ἱλαρότητα καὶ τὴν εὐθυμίαν, μεθ' ἧς ὁ ἀγαθὸς γέρων παρηκολούθει τὰ παιγνίδια τῶν ποντικῶν.

Μίαν νύκτα τὸν κατέλαβε δυνατὸς πυρετός. Καθισμένος εἰς τὸ στρῶμα, μὲ διανοίκτους ὀφθαλμούς, μὲ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη, ὡμίλει, ἔλεγεν, ἔλεγεν... Τὸ παραλήρημά του ἦτο φαιδρόν. Ἐγελοῦσε μὲ τὰ παιγνίδια, τὰ ὁποῖα εἶχε παίξῃ ἄλλοτε τῆς Λουκίας· ἀπεκάλει τὸν νεωκόρον Κύριον Βασέτον καὶ ὡμίλει μαζί του, ὅπως καὶ μὲ τὸν οἰκονόμον τῆς λαίδης Ἔνσδορτ. Ἐνθυμεῖτο μόνον τὰς φαιδράς, τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας τῆς ζωῆς του, ἐφαίνετο δὲ λησμονῶν ἐντελῶς τὰς τελευταίας του περιπετείας καὶ ἀπογοητεύσεις.

Ἔκπληκτος καὶ φοβισμένος ὁ γηραιὸς νεωκόρος ἔμεινεν ὄρθιος παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ παιδίου ὅλην τὴν νύκτα καὶ ἔβρεχε μὲ δροσερὸν ὕδωρ τοὺς καίοντας κροτάφους του. Τὴν πρωΐαν ὁ πυρετὸς ἔπεσε καὶ τὸν παροξυσμὸν διεδέχθη ὕπνος βαθύς, παρατεταμένος... Ὅταν ἐξύπνησεν εἶδε νὰ κύπτουν ἐπ' αὐτοῦ τὸν νεωκόρον καὶ τὸν ἱερέα ἐκεῖνον, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχεν ὁμιλήσῃ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς του. Συνωμίλουν χαμηλοφώνως· ἀλλ' ὁ Φίλιππος τοὺς ἤκουσε νὰ ἐπαναλαμβάνουν τὴν λέξιν «νοσοκομεῖον.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΓ'.
ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΘΥΡΑΝ.

Παρῆλθον πολλαὶ ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τῶν μικρῶν μας ἡρώων εἰς Νέαν Ὀρλεάνην. Ὁ Φίλιππος ἐπλανᾶτο ἐκεῖ γύρω εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, περιμένων τὸν πάτερ-Ἰωσὴφ καὶ τὸν Λίλυβελ. Πολλάκις εἶδε διερχόμενον τὸν ἐφημέριον, τὸν πάτερ-Μαρτῖνον· ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ τον πλησιάσῃ, ἐνθυμούμενος ὅτι ὁ κύριος Ἔνσδορτ εὑρίσκετο εἰς ἀλληλογραφίαν μετ' αὐτοῦ καὶ φοβούμενος μήπως ἤθελε τὸν ἀναγνωρίσει καὶ πληροφορήσει τὸν ζωγράφον περὶ τῆς ἐπιστροφῆς του εἰς Νέαν Ὀρλεάνην.

Ὁ γηραιὸς νεωκόρος ἐσυμπάθησε πρὸς τὸ πτωχὸν καὶ ρακένδυτον παιδίον καὶ πολλάκις τῳ ἔδωσε φαγητὸν καὶ τόπον διὰ νὰ κοιμηθῇ, εἰς τὸν μικρόν του οἰκίσκον παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ μητροπολιτικοῦ μεγάρου. Ἔβλεπεν ὅτι ὁ Φί-

Νοσοκομεῖον! Ἡ λέξις αὐτὴ διὰ τὸ δυστυχὲς παιδίον μίαν μόνην εἶχε σημασίαν: ἦτο ὁ τόπος ποῦ ἔστελλον τοὺς ἀνθρώπους διὰ νὰ ποθάνουν. Ἄμα εἰσήρχοντο, δὲν ἐξήρχοντο πλέον ἀπὸ ἐκεῖ, παρὰ διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ νεκροταφεῖον... Ἦτο πολὺ ἀσθενής· τὸ ἠσθάνετο... ἐντοῦτοις δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἀποθάνῃ πρὶν ἰδῇ τὸν πάτερ-Ἰωσήφ καὶ τὸν Λίλυβελ... Ὄχι! ὄχι! δὲν θὰ ἐπήγαινεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον!

Δὲν εἶπε τίποτε καὶ ἐκάθησε πολὺ ἥσυχος, ἐφ' ὅσον ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ νεωκόρος ἦσαν εἰς τὸ δωμάτιον. Ἀλλὰ μόλις ἔφυγαν, ἐσηκώθη, ἐνεδύθη μὲ κόπον τὰ ράκη του, ἐπῆρε τὸ κλωβίον μὲ τὰ ποντίκια καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν κρυφίως, μὲ βῆμα κλονούμενον.

Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἔπιπτον καυστικαὶ ἐπὶ τῆς γυμνῆς του κεφαλῆς. Δὲν ἠσθάνετο δυνάμεις νὰ προχωρήσῃ. Ἐν τούτοις ἐπέσπευσε τὸ βῆμα ὅσον ἠδύνατο, διὰ νὰ πομάκρυνθῇ ἀπὸ τὴν περιοχὴν τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλοίμονον! Καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἄσυλον τῷ ἀφῃρέθη! Ἂν ἐπέστρεφε, θὰ τὸν ἔστελλον εἰς τὸ νοσοκομεῖον καὶ δὲν θὰ ἔβλεπε πλέον τὸν πάτερ-Ἰωσὴφ καὶ τὸν Λίλυβελ! Ὁ φόβος οὗτος τῷ ἔδιδε δυνάμεις.. Ἀλλὰ τώρα ποῦ ἔφυγεν ἀπὸ ἐκεῖ, πῶς θὰ τὸν εὕρισκεν ὁ Λίλυβελ; πῶς θὰ ἔβλεπε τὸν πάτερ-Ἰωσήφ; Ἐκεῖ, ἀπέξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν εἶπεν ὅτι θὰ περιμένῃ τὸν Λίλυβελ. Ἐκεῖ, ἀπέξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ἤλπιζε νὰ ἴδῃ τὸν πάτερ-Ἰωσήφ. Καὶ τώρα;...

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΠΡΟΤΑΣΙΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Παιδιά μου, ἡ Διάπλασίς σας εἶνε νὰ πετάξῃ σήμερον ἀπὸ τὴν χαράν της! Τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἀγαπητούς μου μικροὺς φίλους, παιδιὰ λαμπρῶν ἀθηναϊκῶν οἰκογενειῶν καὶ τὰ τρία,—μολονότι τὸ πρῶτον μένει τώρα εἰς τὰς Καλάμας, ὅπου ὁ πατήρ του εἶνε διευθυντὴς τοῦ ὑποκαταστήματος τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης,—μοῦ ἔστειλαν τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν δημοσιεύω πάρα κάτω. Ἀναγνώσατέ την καὶ εἰπῆτέ μου: Ἔχω ἄδικον νὰ χαίρωμαι τόσον; Δὲν εἶνε μία λαμπρὰ ἰδέα; Ἂν πραγματοποιηθῇ, δὲν θὰ γίνῃ κάτι τι ὡραῖον καὶ ἀλησμόνητον καὶ ἡ ἡμέρα ἐκείνη, δὲν θὰ εἶνε ἡ ὡραιοτέρα ἡμέρα τῆς ζωῆς μου;

Ναί, καλοί μου φίλοι, σεῖς οἱ ὁποῖοι ἐλάβατε τὴν πρωτοβουλίαν· ἐγκρίνω μὲ ὅλην μου τὴν καρδιὰν τὸ σχέδιόν σας καὶ εἶμαι προθυμότατη νὰ σας βοηθήσω εἰς ὅ,τι δύναμαι. Μία τοιαύτη συναναστροφή, συνδέουσα καὶ γνωρίζουσα προσωπικῶς τοὺς ἐν Ἀθήναις τοιούτους συνδρομητάς μου, ἦτο ἀνέκαθεν τὸ ὄνειρόν μου. Ἀλλὰ ὅσον καὶ ἂν το θέλω καὶ το ἐπιθυμῶ καὶ το ἐγκρίνω ἐγώ,—εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνῃ, ἂν δὲν το θελήσουν μὲ τὴν ἰδίαν δύναμιν καὶ οἱ μικροί μου φίλοι. Ἀπὸ αὐτοὺς ἐξαρτᾶται· αὐτοὶ πρέπει νὰ λάβουν τὴν πρωτοβουλίαν, ὅπως τὴν ἐλάβατε καὶ σεῖς. Ἐγὼ τρία μόνον πράγματα ἔχω νὰ κάμω: πρῶτον νανοίξω τὰς στήλας μου διὰ τὴν μεταξύ σας συνεννόησιν καὶ νὰ δημοσιεύω ἑκάστοτε τὰς προόδους τοῦ κινήματος, ὥστε νὰ τας μανθάνουν καὶ οἱ ἄλλοι καὶ νὰ κινῶνται διὰ τοῦ παραδείγματος· δεύτερον, νὰ προτρέψω ὅλους μου τοὺς ἐν Ἀθήναις φίλους, ἢ ὅσους θὰ εἶνε ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 1897, νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν συναναστροφὴν καὶ νὰ τα δηλώσωσιν ἀπὸ τοῦδε εἰς τὸν κ. Συρμόπουλον. Τρίτον, νὰ ἐπιθεωρήσω τὸ πρόγραμμα τῆς ἑορτῆς.

Ὑποθέτω ὅτι ἂν μόνον τὸ θελήσουν οἱ φίλοι μου, ἡ ἑορτὴ θὰ ἐπιτύχῃ λαμπρά. Μία δραχμὴ κατ' ἄτομον δὲν εἶνε μέγα ἔξοδον διὰ μίαν τοιαύτην διασκέδασιν. Οὕτω ἀπὸ κάθε οἰκογένειαν θὰ ἠμπορέσουν νὰ παρευρεθοῦν ὅλα τὰ ἀδέλφια, τὰ ὁποῖα μὲ ἀναγινώσκουν καὶ εἶνε φίλοι μου, μαζὶ μὲ τὸν μεγαλήτερον (πατέρα, μητέρα ἀδελφόν, θεῖον κτλ.) ὁ ὁποῖος θὰ τα συνοδεύῃ —διότι μόνα των τὰ παιδία καὶ πρὸ πάντων τὰ κοράσια δὲν ἠμποροῦν βέβαια νὰ ἔλθουν. Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἀποτελεσθῇ μία ἐκλεκτὴ καὶ πολυάνθρωπος ὁμήγυρις, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ βασιλεύουν οἱ μικροί μου φίλοι. Τί ὡραία ποῦ προμηνύεται ἡ ἑσπερίς, μὲ τὰ ψευδώνυμα, μὲ τὰς εὐφυολογίας, μὲ τὰς ἀναγνωρίσεις, μὲ τὰς παραστάσεις, μὲ τὰς ἀπαγγελίας, μὲ τοὺς μικροὺς διαγωνισμούς! Ὅλον τὸ σπιτικόν μου θὰ παρευρίσκεται, καὶ ὅλοι οἱ συνεργάται μου, καὶ ὁ κ. Φαίδων, καὶ ὁ κ. Παπαδόπουλος... Θὰ φροντίσω μάλιστα νὰ μὴ λείψῃ οὔτε ἡ Πίσσα. Σωστὴ Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως! Μεγάλη Κυριακή, ἀληθινὴ Κυριακή, ὄχι πλέον μὲ χαρτίνους ἀντιπροσώπους, καθὼς λέγουν καὶ οἱ λαβόντες τὴν πρωτοβουλίαν. Καὶ διὰ νὰ παρηγορηθοῦν ὀλίγον καὶ οἱ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν φίλοι μου, ὅσοι δὲν θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ ἔλθουν, θὰ δημοσιεύσω κατόπι περιγραφὴν τῆς ἑορτῆς, μὲ εἰκόνας...

Ὡραῖον, γλυκὺ ὄνειρον! Ἀρά γε θὰ πραγματοποιηθῇ; Ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται, μικροὶ φίλοι καὶ φίλαι τῶν Ἀθηνῶν! Ἀναγνώσατε τώρα τὴν ἐπιστολὴν καὶ ὅσοι τὴν ἐγκρίνετε, καὶ ὅσοι μὲ τὴν ἄδειαν τῶν γονέων σας ἀποφασίσετε νὰ παρευρεθῆτε, (διότι, εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς το εἴπω, μὲ τὴν ἄδειαν καὶ τὴν συγκατάθεσιν καὶ τὴν ὑποστήριξιν τῶν γονέων των ἐνεργοῦν καὶ οἱ μικροί μου φίλοι. οἱ λαβόντες τὴν πρωτοβουλίαν,) ἠηλώσατέ το δι' ἐπιστολῆς σας πρὸς τὸν κ. Συρμόπουλον, εἰδοποιήσατε δὲ συγχρόνως, διὰ νὰ χαρῶ, καὶ ἐμέ.

Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολή:

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ὀκτωβρίου 1896.

Φιλτάτη μας «Διάπλασις».

Σὲ παρακαλοῦμεν πολὺ νὰ δώσῃς σήμερον ἰδιαιτέραν προσοχὴν εἰς την παροῦσάν μας. — Πρόκειται περὶ μιᾶς ὑποθέσεως ἀρκετὰ σπουδαίας. Αἱ Κυριακαὶ τὰς ὁποίας κάμνεις, εἶνε θαυμάσιαι, ἀλλὰ γιὰ φαντάσου, τί ὡραῖον θὰ ἦτο, ἐὰν μία ἐξ αὐτῶν τῶν Κυριακῶν ἐγίνετο οὐχὶ διὰ τῶν χαρτίνων ἀντιπροσώπων τῶν συνδρομητῶν, ἀλλὰ δι' αὐτῶν τῶν ἰδίων συνδρομητῶν. Βεβαίως, ἓν τοιοῦτον πρᾶγμα σὺ θὰ ἔχῃς δυσκολίαν μεγάλην νὰ το κάμῃς, διότι τὰ ἔξοδα εἶνε πολλά, καὶ ἄλλα διάφορα προσκόμματα σοῦ παρουσιάζονται. Ἀλλ' ἐὰν εἶνε δύσκολον διὰ σέ, δὲν ἕπεται ὅτι εἶνε δύσκολον καὶ δι' ἡμᾶς. Τὰ ἀναλαμβάνομεν ὅλα ἡμεῖς οἱ τρεῖς. Τὰ σπουδαιότερα τῶν παρουσιαζομένων προσκομμάτων, εἶνε τὰ ἑξῆς·

α'. Τὸ οἴκημα. β'. Τὰ ἔξοδα. γ'. Ἡ συνάθροισις ὅλων τῶν συνδρομητῶν.

Καὶ πρῶτον τὸ οἴκημα. Τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν εἶνε σπουδαῖον. Βεβαίως τὸ γραφεῖον σου δὲν εἰμπορεῖ νὰ χωρέσῃ ὅλους τοὺς συνδρομητάς, ἀλλ' ἐνοικιάζομεν δι' ἓν ἀπόγευμα μίαν μεγάλην αἴθουσαν καὶ οὕτω λύεται τὸ ζήτημα.

Ὡς πρὸς τὸ δεύτερον ζήτημα, ἐδῶ εἶνε ὅλη ἡ δυσκολία. Οὔτε ἡμεῖς ἔχομεν τὴν ἀπαίτησιν νὰ κάμῃ τὸ περιοδικὸν ὅλα τὰ ἔξοδα, ἀλλὰ καὶ δι' ἡμᾶς εἶνε πολὺ βαρέα. Ἀλλ' ἐὰν τὰ ἔξοδα εἶνε βαρέα διὰ τρεῖς, εἶνε ὅμως τίποτε δι' ὅλους. Καὶ πραγματικῶς, τί εἶνε π. χ. μία δραχμὴ δι' ἕκαστον συνδρομητήν; Οὕτω λοιπὸν λύεται καὶ αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Τὸ τρίτον δὲν εἶνε σπουδαῖον. Διότι ἡ «παιδικὴ συναναστροφὴ τῆς Διαπλάσεως,» θὰ γίνῃ ἐν Ἀθήναις. Ὥστε θὰ παρευρεθοῦν ὅλοι οἱ ἐν Ἀθήναις συνδρομηταὶ καὶ συνδρομήτριαι. Οἱ λοιποί, δύνανται νὰ ἔλθουν ἐὰν θέλουν καὶ ἐὰν δύνανται.

Ἐὰν λοιπὸν ἐγκρίνῃς τὸ σχέδιόν μας αὐτὸ (ὅπερ θὰ γίνῃ τὸ ἐρχόμενον ἔτος) σὲ παρακαλοῦμεν νὰ το ἀναγγείλῃς εἰς τοὺς συνδρομητάς, καὶ νὰ εἴπῃς ὅτι ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν «Μεγάλην Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως,» νὰ μας εἰδοποιήσουν ἀπευθύνοντες τὰς ἐπιστολάς των: **πρὸς τὸν κύριον Σόλωνα Συρμόπουλον εἰς Καλάμας.** Ἐπειδὴ δὲ πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ἀπὸ τώρα, πόσοι καὶ ποῖοι θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν συναναστροφήν, εἰπέ τους σὲ παρακαλοῦμεν νὰ στείλουν τὰς αἰτήσεις των μέχρι τῆς 15ης Δεκεμβρίου ε. ε. Ἐντὸς τῆς ἐπιστολῆς, θὰ γράφεται ἡ διεύθυνσις καὶ ἡ ἡλικία τοῦ αἰτοῦντος ἢ τῆς αἰτούσης.

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας, ἂς ἀποτανθοῦν εἰς σέ. Θὰ εἶνε ὅμως ἓν πρᾶγμα πολὺ ὡραῖον, διότι εἰς τὴν συναναστροφὴν αὐτὴν καὶ χορὸς θὰ γίνῃ, καὶ μουσική, καὶ παραστάσεις, καὶ διαγωνισμοὶ κτλ. κτλ. Περιμένομεν λοιπὸν μετ' ἀνυπομονησίας τὴν ἔγκρισίν σου, καὶ μένομεν

οἱ πιστοὶ φίλοι σου

ΣΟΛΩΝ Α. ΣΥΡΜΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Α. ΠΑΛΛΗΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

Στὸν κάμπον Ἀλεποῦ,
Κουνέλι κυνηγοῦσε,
Μὰ 'κεῖνο τὸ τρελλὸ
Στὸ δρόμο τὴν 'περνοῦσε.
Σὰν εἶδεν ἡ κυρά,
Πῶς πᾷ νὰ ξεψυχήσῃ,
Γιατί τὰ γηρατειά
Τὴν εἶχαν ξασθενήσῃ,
Στάθηκε κι' εἶπεν, «Ἀχ!
»Ἂς ζήσῃ τὸ καϊμένο,
»Γιατ' εἶνε καὶ λιγνὸ
Καὶ μικροκαμωμένο.»

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ Α. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Ο ΛΑΓΩΣ ΚΑΙ Η ΣΕΛΗΝΗ

Οἱ ἄνθρωποι ἐφοβοῦντο πολὺ τὸν Θάνατον καὶ τὸν ἐπερίμεναν μὲ μεγάλην ἀγωνίαν. Τοὺς ἐλυπήθη ἡ Σελήνη καὶ ἀπεφάσισε νὰ τους παρηγορήσῃ. Ἐθιάλεξε λοιπὸν τὸν Λαγῶν, ὡς τὸν πλέον ταχύποδα ἀπεσταλμένον ποῦ ἠμποροῦσε νὰ εὕρῃ, καὶ τὸν ἔστειλεν εἰς τὴν Γῆν, μὲ τὴν ἑξῆς προφορικὴν παραγγελίαν:

«*Κάτοικοι τῆς Γῆς,*

«Ὅπως βλέπετε ἐμὲ νὰ ἐξαφανίζω-»μαι διαρκῶς καὶ πάλιν νὰ ἀναφαίνωμαι »εἰς τὸν ὁρίζοντα, ὅπως μὲ βλέπετε νὰ »μικραίνω, νὰ μικραίνω, νὰ ἀποθνήσκω »καὶ πάλιν νὰ γεννῶμαι καὶ νὰ μεγα-»λόνω, οὕτω καὶ σεῖς θὰ ἐξαφανισθῆτε »ἀπὸ τὴν σφαῖράν σας, διὰ νὰ ἀναφανῆτε »εἰς ἄλλον κόσμον πολὺ καλλίτερον. »Ὥστε δὲν πρέπει νὰ φοβῆσθε πλέον »τὸν Θάνατον!

Ἐγώ, ἡ *Σελήνη.*»

Ἀλλ' ὁ καλός σου Λαγώς, πάντοτε ἀφῃρημένος καὶ πολυάσχολος, ἐξέχασεν εἰς τὸν δρόμον αὐτὰ ποὺ του ὑπηγόρευσεν ἡ Σελήνη· ἀντὶ δέ, ὡς εὐσυνείδητος ἀπεσταλμένος, νὰ ἐπιστρέψῃ νὰ τοῦ τα ξαναειπῇ, ἐνόμισεν εὐκολώτερον καὶ ἁπλούστερον νὰ κηρύξῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὅσα τοῦ ἐκατέβασε τὸ ξεροκέφαλόν του. Ἀκούσατε λοιπὸν τί ὡραῖα ποῦ διεβίβασε τὴν παρηγορίαν τῆς Σελήνης:

«*Κάτοικοι τῆς Γῆς,*

«Εἶμαι ἀπεσταλμένος εἰς σᾶς ἀπὸ τὴν »Σελήνην, διὰ νὰ σας ἀναγγείλω ὅτι »θάποθάνετε ὅλοι καὶ ὅτι ὁ θάνατος διὰ »σᾶς θὰ εἶνε ἡ τελεία καταστροφή. Μὴν »ἐλπίζετε τίποτε καὶ φοβεῖσθε τὸν Διά-»βολον!

Ἐγώ, ὁ *Λαγώς.*»

Ὅταν ἡ Σελήνη ἔμαθεν ὅτι ὁ Λαγὼς εἶπεν ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, ἔγεινεν ἔξω φρενῶν. Ἔπιασε λοιπὸν τὸν Λαγὼν καὶ του ἔδωσε μιὰ μὲ τὸ ἀρπάνι της, ποῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ τον ἀφήσῃ εἰς τὸν τόπον. Ὁ Λαγὼς ἐπληγώθη εἰς τὸ στόμα καὶ ἀπὸ τότε βλέπετε ἐκεῖνο τὸ χώρισμα εἰς τὸ χεῖλος, ποῦ ἔχουν ὅλοι οἱ ἀπόγονοί του.

Ὁ πόνος τὸν ἔκαμε σὰν τρελλόν, ἐλησμόνησε τὴν δειλίαν του καὶ ὥρμησεν ὁ πληγωμένος Λαγὼς κατὰ τῆς Σελήνης. Τῆς ἔβγαλε τὸ ἕνα μάτι, τῆς ἔσπασε τὴ μύτη καὶ της ἐγρουντσάνισε βαθειὰ τὰ μάγουλα. Ἀκόμη καὶ σήμερον φαίνονται εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Σελήνης τὰ ἴχνη τῆς τρομερᾶς καὶ λυσσώδους αὐτῆς πάλης.

Αὐτά, μικροί μου φίλοι, διηγοῦνται οἱ Κάφροι διὰ νὰ ἐξηγήσουν τὰς σκιὰς ἢ τὰς κηλίδας, τὰς ὁποίας παρουσιάζει ὁ δίσκος τῆς Σελήνης, ὁμοιάζων πραγματικῶς μὲ ἀνθρώπινον πρόσωπον σὲ κακὸ χάλι. Ἀλλὰ ἡ Κοσμογραφία δίδει ἄλλην ἐξήγησιν, πλέον ἀληθῆ, καὶ την εἰξεύρετε βέβαια ἀπὸ τὸ Σχολεῖον!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Συμπλήρωμα:

Ὅταν εἶπα εἰς τὴν μικρὰν Ναυσικάν, ὅτι θὰ βάλω εἰς τὴν «Διάπλασιν» τὴν ἀνησίαν ποῦ εἶπεν, (ἐκεῖνο τὸ περίφημον, δὲν *βλέπω τὰ κουμπιά* . . .) ἡ Ναυσικὰ ἀνέκραξε:

— Καλὰ ποῦ μου τώπες. Μόλις ἔλθῃ ἡ «Διάπλασις», θὰ πάρω ἕνα μολύβι καὶ θὰ το σβύσω!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου

*
* *

Παρὰ τὸν ξηρὸν Ἰλισσόν, τὴν ἑπομένην τῆς πλημμύρας:

— Μπαμπᾶ, ποῦ εἶνε *τώρα τὸ ποτάμι;*

— Πάει, παιδί μου, 'στὴ θάλασσα.

— Καὶ πότε θὰ γυρίσῃ, μπαμπᾶ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στεφάνου Κοτίνου

*
* *

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας:

— Τί λέγεται *νῆσος;*

— Νῆσος λέγεται . . . ἡ ἀρσενικὴ πάπια!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δεσποινίδος Μεταλοῦδα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Τὸ κεφάλαιον τοῦ *Καίσαρος Κασκαμπέλ*, τὸ ὁποῖον δημοσιεύεται εἶνε τὸ ΙΒ' (δωδέκατον) καὶ ὄχι ΙΓ' ὡς κατὰ λάθος ἐτυπώθη εἰς τὸ παρελθὸν φυλλάδιον. Ἀλλὰ τί ὡραῖος ὁ *Κασκαμπέλ!* Ὅλοι οἱ ἀναγνῶσταί του εἶνε κατενθουσιασμένοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι.

Ἡ *Μαργαρίτα* μάλιστα μοῦ γράφει, ὅτι τώρα εἰς τὸ Σχολεῖον κάμνει τὴν Γεωγραφίαν τῆς Ἀμερικῆς· τὸ *μάθημα* δὲ τῆς φαίνεται πολὺ τερπνότερον, διότι συναντᾷ τὰ μέρη, ἀπὸ τὰ ὁποῖα διῆλθεν ἡ «Εὔδρομος Οἰκία», καὶ τὰ ὁποῖα γνωρίζει τόσον καλά. Φανταστῆτε!

Ὄχι, *Χρυσῆ Πεταλούδα*, δὲν ἔχω καναρίνια· καὶ σ' *εὐχαριστῶ* πολὺ ποῦ θὰ μου στείλῃς ἓν ἅμα γεννήσουν τὰ ἰδικά σου. Ἐπίσης σ' εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὰ γραμματόσημα. Μὲ καθυποχρέωσες, καλή μου φίλη! Ἀλήθεια λοιπόν, θὰ στείλῃς καμμίαν ἡμέραν τὴν *Τρελλὴν* σου νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν *Πίσσαν* μου; Γράψε μού το νὰ της ἔχω κανένα μεζέ, — ὄχι ὅμως ποντίκι, διότι τὰ κατέστρεψεν ὅλα ἡ Πίσσα.

Νά, καὶ ἄλλος φίλος μου, ὁ Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης μοῦ στέλλει γραμματόσημα. Πῶς μὲ συγκινεῖ ἡ τρυφερὰ αὐτὴ μέριμνα! Φαντάζεσθε δὲ πλέον τὴν χαρὰν τῆς *Ἀγάπης* καὶ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν τοῦ Ἀνανία, ποῦ κάμνουν συλλογήν.

Νὰ εἶσαι βέβαιος, *Μπερτάλδε*, ὅτι σᾶς ἀγαπῶ ἐξίσου ὅλους. Νὰ μου γράφῃς συχνά, ἀλλὰ νὰ μὴ λησμονῇς νὰ ὑπογράφῃς καὶ μὲ τὸ ἀληθινόν σου ὄνομα, ὄχι μόνον μὲ τὸ ψευδώνυμον. Σοῦ ἔστειλα τὸν τόμον που ἐζήτησες.

Ὁ καϊμένος μου *ὁ Γενναῖος Καλλικρατίδας*! Ἔπεσεν ἀπὸ τὸ ποδήλατον καὶ ἔβγαλε τὸ χέρι του... Καὶ μου γράφει ὅτι τὸ πάθημά του τοῦ ἔγεινε μάθημα «διότι ἄλλοτε δὲν θὰ κάμνῃ κατάχρησιν οὔτε εἰς τὸ ποδήλατον οὔτε εἰς τίποτε ἄλλο.» Ἐγὼ ὅμως νομίζω ὅτι δὲν πταίει διόλου, ἀφ' οὗ ἄλλος ποδηλάτης τὸν ἐσκούντησε καὶ ἔπεσε. Καθένας ἠμποροῦσε νὰ το πάθῃ αὐτό... Τοῦ εὔχημα περασεικά.

Κ' ἐγὼ συμφωνῶ μὲ τὴν καλήν σου Διδασκάλισαν, *Ποιμενικὴ Φλογέρα*, καὶ εὐχαριστῶ τὸν κύριον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος εἶπε τόσα καλὰ δι' ἐμέ. Ἀλλ' ἔχεις ἄδικον εἰς τὸ ἄλλο ζήτημα: τὰ ψευδώνυμα δὲν προβιβάζονται ἀπὸ τὸ *Γραφεῖόν* μου. Οἱ συνεργάται μου δὲν τα λέγουν (ἐκτὸς ἂν τα λέγῃ ἡ *Πίσσα*, ἡ συνερ-γάτα μου!) Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι καὶ μία μόνον φίλη σου ἂν ἠξεύρῃ τὸ ψευδώνυμόν σου, εἰμπορεῖ νὰ το μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος. Τὸ μυστικὸν εἶνε πολὺ περίεργον πρᾶγμα· καθένας το ἐμπιστεύεται εἰς τὸν στενώτερόν του φίλον καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κάμνει τὸν γύρον τοῦ κόσμου. Δι' αὐτὸ οἱ μικροί μου φίλοι δὲν πρέπει νὰ λέγουν τὸ ψευδώνυμόν των *εἰς κανένα.* — Ὅσῳ συχνότερα μοῦ γράφεις, τόσον καλλίτερα.

Φίλτατε *Κουκουτρίκε*, ὅλα τὰ φυλλάδια τῆς πόλεώς σας παραδίδονται εἰς τὸ ἐδῶ ταχυδρομεῖον τὴν αὐτὴν ἡμέραν, τὴν αὐτὴν ὥραν. Ὥστε ἂν λαμβάνῃς τὸ ἰδικόν σου μόνον τὴν Τετάρτην, ἐνῷ οἱ ἄλλοι τὸ λαμβάνουν τὴν Κυριακήν, πταίει τὸ ταχυδρομεῖόν σας. Περιμένω τοὺς νέους συνδρομητάς καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ, πολύ.

Σοῦ ἔφανη, ἀλλὰ δὲν ἦτο μελαγχολικὸς ὁ Ἀνανίας, *Χιονισμένη Ὀδησσός*, διότι πάντοτε εἶνε φαιδρότατος. Ἴσως θὰ ἦτο σκεπτικός, συλλογιζόμενος τὸν Γ' Ρεμβασμόν του, ὁ ὁποῖος μὲ τόσην ἀνυπομονησίαν περιμένεται. Ναί· εἶδες πως κρυόνει ἡ Πίσσα μου; ἅλο 'στὴ φωτιὰ κάθεται σὰν... γάτα.

Πονηρὲ Ἀλέπου, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς σου δὲν ἀμφιβάλλω δὲ ὅτι καὶ εἰς τὰ Ἀγγλικὰ καὶ εἰς τὸ πιάνο τὰς ἰδίας προόδους θὰ κάμνῃς. Λυποῦμαι μόνον που δὲν θὰ μου γράφῃς συχνα.

Μόνον ἕνα φυλλάδιον τὸν μῆνα λαμβάνει, *Γελδεσσα Φύσις*; Ἄ, πρέπει νὰ παραπονεθῇς εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, διότι τὰ φυλλάδιά μου ἐκδίδονται καὶ στέλλονται *ταχτικώτατα.* Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ *ξεσπάθωμα* καὶ περιμένω.

Ἔννοιαι τὴν ἀνυπομονησίαν σου, *Δὸν Κιχώτη*, διὰ τὸ διπλοῦν φυλλάδιον. Ἀλλὰ περίμενε ὀλίγον ἀκόμη! "Ἐφθασε. Χαίρω διὰ τὴν γνωριμίαν σου μὲ τὸν *Κολοσσὸν τῆς Ρόδου.*

Πάλιν ἡ *Καρδερίνα* μου! Καὶ ἐφέτος *πρώτη* μοῦ ἐπέστρεψε τὸ «Δελτίον Ἐγγραφῆς» ὅπως καὶ πέρυσι. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν προθυμίαν, καλή μου φίλη, καὶ δι' ὅσα μοῦ γράφεις ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀνανεώσεως τῆς συνδρομῆς σου.

Αὐτὴν τὴν φαράν, *Ἀετὲ τῶν Ὀρέων*, εὔχομαι καὶ ἐλπίζω νὰ λάβω *ἐδιόχειρον* πλέον ἐπιστολήν σου. — Φανταστῆτε τί ἀγάπην μοῦ ἔχει ὁ *Ἀετὸς τῶν Ὀρέων*! Ἐνῷ εἶνε ἀσθενὴς (τώρα πολὺ καλλίτερα εὐτυχῶς,) μοῦ στέλλει ἐπιστολὴν διὰ χειρὸς τρίτου.

Εἶμαι εὐτυχής, *Ἀνθισμένη Λυγαριά*, ποῦ ἀπεφάσισες νὰ κρατήσῃς τὸ παλαιόν σου ψευδώνυμον καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν. Περιμένω, ἀγαπητή μου, περιμένω...

Βλέπω ὅτι τηρεῖς τὴν ὑπόσχεσίν σου, καλή μου *Ζαππίς*. Τί ὡραία ἡ ἐκτενὴς ἐπιστολή σου! Ἀλλὰ εἰς αὐτὰ ποὺ μου γράφεις διστάζω νὰ σου ἀπαντήσω, μήπως σ' ἐννοήσουν αἱ συμμαθήτριαί σου..

Χορεύουν καὶ τὰ ἄνθη! μάλιστα χορεύουν... εἰς τὸ χαριτωμένον γράμμα τῆς *Νεράϊδας τοῦ Γιαλοῦ*. Μία Μαργαρίτα, ἓν Ἡλιοτρόπιον, ἕνας Πανσές, ἓν Γαρύφαλλον, ἓν Τριαντάφυλλον, καὶ ἕνας Κισσός, ἔχουν σώματα ἀνθρώπινα καὶ πασμένα ἀπὸ τὰ χέρια χορεύουν. Καὶ τὰ ἀνθρωπόμορφα αὐτὰ ἄνθη τῆς ζωγραφιᾶς ἡ *Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ* τὰ βαπτίζει μὲ τὴν σειράν: *Μαργαρίτα, Χιονισμένος Τυμφρηστός, Μαρίδα τοῦ Φαλήρου, Χαλασμὸς Κόσμου, Ἑλληνικὴ Σημαία, Ὀλυμπιονίκης*. Τί ὡραία συντροφιά! Ἐγέλασα πολύ, *Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ!*

«Δὲν ἠξεύρεις πόσον ἔκλαυσα διὰ τὸν θάνατον τοῦ Ξυνδᾶ μας, (τοῦ κερκυραίου μελοποιοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπέθανεν ἐσχάτως ἐν Ἀθήναις) μοῦ γράφει ἡ *Μέδουσα*. Δέν τον ἐγνώριζα προσωπικῶς· ἀλλὰ τί τάχα, πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ἕνα μουσικόν, ἕνα συγγραφέα, διὰ νὰ τὸν ἀγαπῶμεν, ἀφ' οὗ ὅλος ὁ κόσμος ὁμιλῇ δι' αὐτόν; Ἐγώ, ἂν καὶ δὲν ἐγνώριζα τὸν Ξυνδᾶν, τὸν ἐθαύμαζα ὅμως διὰ τὰ ἔργα του καὶ μάλιστα διὰ τὸν *Τροψήφιον* πού τον ἔψαλα καὶ τὸν ἔπαιξα τόσες φορές. Νομίζω ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἐξέχουν ἀπὸ τοὺς ἄλλους κατὰ τὸ πνεῦμα, πρέπει νὰ ζοῦν περισσότερο, τοὐλάχιστον 200 χρόνια. Ἤθελα νὰ κολουθήσω τὴν κηδείαν του, ἀλλὰ δὲν με ἄφησαν ἕνεκα τοῦ καιροῦ. Τὸν ἐπέρασαν ὅμως κοντὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μας καὶ εἶδα μόνον μίαν μεγάλην λύραν πού του εἶχαν ἀπὸ ἄνθη ἄσπρα καὶ λιλά.»

Πόσον ἤργησα νὰ λάβω τὴν ἐπιστολήν σου, *Οἰδίπου Τύραννε*... Ἀλλὰ ἔνοια σου, κανεὶς δὲν θὰ μάθῃ τίποτε, οὔτε ὁ ἐξάδελφός σου — ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἐγνώριζεν ἀπὸ ἐμὲ τὸ ψευδώνυμόν σου.

Ποτὲ δὲν ἐφαντάσθην, ὅτι μ' ἐλησμόνησες, καλή μου *Δάφνη*, καὶ ὑπέθετα ὅτι κάτι ἄλλο θὰ συμβαίνῃ. Χαίρω πολύ που ἔγινες τώρα ἐντελῶς καλὰ καὶ που ἔπιασες ἀμέσως νά μου γράψῃς. Σὲ ὑπερευχαριστῶ διὰ τὴν φίλην πού μου ἐδώσησες.

Ἑλληνικὴ Σημαία, σὲ παρακαλῶ νὰ μου φιλήσῃς τὴν *Ἰαραυγήν*, τὴν *Ἐανθὴν Ἑλληνοπούλαν*, τὴν *Μικρὰν Φιλόσοφον* καὶ τὸν *Διαβολάκον* καὶ νὰ τους εἰπῇς ὅτι ἔγειναν δεκτὰ τὰ ψευδώνυμά των καὶ περιμένω νὰ μου γράψουν. Σὲ δὲ συγχαίρω διὰ τὰς καταπληκτικὰς προόδους σου.

Ἐντελῶς καλὰ τώρα πλέον ὁ *Παχὺς Τσῖρος*! Δόξα σοι ὁ Θεός! Μετὰ τὴν ἀσθένειαν μάλιστα ἐπάχυνε καὶ ἔγεινε σωστὸς *Παχὺς Τσῖρος*. Πῶς χαίρω! Καὶ τώρα πλέον οἱ φίλοι του δὲν θὰ νησυχοῦν ὅπως πρὶν πού δὲν τον ἔβλεπαν εἰς τὸ Γυμναστήριον νὰ κάμνῃ τὰ θαύματά του, καὶ ὅλῳ μ' ἐρωτοῦσαν...

Γῆ τῆς Ἑλλάδος, σὲ συγχαίρω, συγχαίρω ὅλας σου τὰς ἀδελφάς, διὰ τὸ καλὸν ποὺ ἐκάματε εἰς τὰ πτωχὰ ἐκεῖνα ὀρφανά. Ὦ, πολύ, πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου, ἀγαπητή μου. Καρδία ἡ ὁποία συμπονεῖ τοὺς πτωχούς, εἶνε μεγάλη καρδία...

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι. — Ἡ *Μαργαρίτα* ἀσπάζεται τὴν *Ποιμενικὴν Φλογέραν*, συνιστᾷ δὲ εἰς τὸν *Παγωμένον Ὠκεανὸν* νὰ μὴ ἐξέρχεται χωρὶς ἐπανωφόρι, διότι θ' ἁρπάξῃ κανένα κρυολόγημα. — Ἡ *Χρυσῆ Πεταλούδα* ἀσπάζεται τὴν *Λευκὴν Πεταλούδαν*, τὸν *Δημ. Ν. Χατζίσκον* καὶ τὴν *Μαύρην Θάλασσαν*· ὁ *Γενναῖος Καλλικρατίδας* τὴν *Νεράϊδαν τοῦ Γιαλοῦ* καὶ τὴν *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα*· ἡ *Ποιμενικὴ Φλογέρα* τὴν *Μαργαρίταν* καὶ τὴν *Γῆν τῆς Ἑλλάδος*, (προσθέτει δὲ ὅτι οἱ ἀσπασμοὶ τοῦ *Παγωμένου Ὠκεανοῦ* μὲ τόσον κρύον εἶνε τρομερὰ ἐνοχλητικοί)· ἡ *Πετρώδης Παραλία* ἀσπάζεται τὴν *Χρυσῆν Ἀμμουδιάν* καὶ τὴν *Λύραν τοῦ Ἀρίονος*, ἐρωτᾷ δὲ τὸν *Τὶκ-Τὰκ* ἐὰν κατοικῇ εἰς τὰς Ἀθήνας. — Ἡ *Χιονισμένη Ὀθησσὸς* ἐρωτᾷ τὸν *Χιονισμένον Τυμφρηστὸν* ἂν ἀντέχῃ εἰς τὸ κρύον (διότι αὐτὴ ἀντέχει πάρα πολύ) πληροφορεῖ δὲ τὸν *Νικόλαον Καίρην* ὅτι δὲν κατοικεῖ μὲν εἰς τὴν Ὀθησσόν, ἀλλ' ὅτι ἔχει ἐκεῖ προσφιλῆ ὄντα καὶ τὸ ὄνειρόν της εἶνε νὰ ὑπάγῃ τέλος ἀσπάζεται τὴν *Ἀθηναῖδα* καὶ τὸν *Ὀλύμπιον Δία*. — Ἡ *Γελάσσα Φύσις* ἀσπάζεται τὴν *Λευκὴν Μαργαρίταν* καὶ τὴν *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα* (τὴν ὁποίαν συγχαίρει διὰ τὰς προόδους της εἰς τὴν ζωγραφικήν·) ἐρωτᾷ δὲ τί γίνεται ὁ *Χαλασμὸς Κόσμου*. — Ἡ *Καρδερίνα* ἀσπάζεται τὴν *Δέαν*, τὴν *Λευκὴν Πεταλούδαν* καὶ τὸν *Χαλασμὸν Κόσμου*, τὸν ὁποῖον καὶ παρακαλεῖ νὰ μή μας ἐπισκέπτεται τόσον συχνά, διότι δὲν εἶνε διόλου εὐχάριστος· (ἀπόδειξις αἱ καταστροφαὶ τῆς τρομερᾶς ἐκείνης βροχῆς.) — Ἡ *Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ* πληροφορεῖ τὴν *Ποιμενικὴν Φλογέραν* ὅτι δὲν πηγαίνει πλέον εἰς τὸ Ὠδεῖον καὶ ἀσπάζεται τὴν *Μαρίδα τοῦ Φαλήρου*· (κάτι ἄλλο πού μου γράφει, δὲν το λέγω, διότι δὲν το ἐννοῶ.) — Ἡ *Μέδουσα* μὲ παρακαλεῖ νὰ εἴπω εἰς τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* νὰ μή την ἀνακατέβῃ ἄλλην φορὰν εἰς τὰς ὁμιλίας του, γιατί ἅμα θυμώσῃ, δὲν χωρατεύει. — Ὁ *Φοῖβος Ἀπόλλων* πληροφορεῖ τοὺς φίλους καὶ τὰς φίλας τῆς «Διαπλάσεως» ὅτι θὰλλάξῃ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ψευδώνυμον. — Ἡ *Δάφνη* ἀσπάζεται τὴν *Μαρουσιώτισσαν* (τὴν ὁποίαν γνωρίζει) καὶ εὐχαριστεῖ διὰ τὰ συγχαρητήρια τὴν *Μυρσίνην*. — Ἡ *Ἑλληνικὴ Σημαία* πληροφορεῖ τὸν *Λεοντόκαρδον Δεονίδαν* ὅτι διαμένει ἐν Πάτραις (ὁδὸς Καλαβρύτων) ἄλλο δὲν εἰμπορεῖ νὰ του εἴπῃ καὶ περιμένει νὰ της εἴπῃ καὶ αὐτὸς τὴν διαμονήν του· ἀσπάζεται δὲ καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς *Ἀδρας τοῦ Φαλήρου* καὶ τοῦ *Κυκλαμίνου τοῦ Ταϋγέτου*. — Ἡ *Γῆ τῆς Ἑλλάδος* ἀσπάζεται τὴν *Ποιμενικὴν Φλογέραν*, τὴν *Χρυσῆν Ἀμμουδιὰν* καὶ τὸν *Χαλασμὸν Κόσμου* (τὸν ὁποῖον λέγει ὅτι γνωρίζει·) συνιστᾷ δὲ εἰς τὸν *Παγωμένον Ὠκεανὸν* νὰ μὴ φωνάζῃ, διότι θὰ βραχνιάσῃ. — Τὸ *Δροσερὸν Πήλιον* ἀσπάζεται τὸ *Ἤσυχο Ἀεράκι*, τὸν *Ἀνδρεῖον Σουλιώτην* καὶ τὸν *Στρατηγὸν Ἀμίλκαν Βάρκαν*.

Ἀπὸ *ἕνα γλυκὸ φιλάκι* στέλλει ἡ «Διάπλασις» εἰς τοὺς φίλους της: *Δροσερὸν Πήλιαν* (ἔστειλα τὰ ζητηθέντα καὶ ἀναμένω). *Ἀρχιζιζάνιον* (ἔστειλα τὰ φύλλα· δὲν ὀφείλεις τίποτε, διότι τὰ ἐξήτησες ἐντὸς τῆς προθεσμίας·) *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα* (μᾶς ὀφείλεις λεπτὰ 30 διὰ τὰ ἀταλέντα 2 φύλλα) *Μεταρρυθμιστήν*, *Λευκὴν Πεταλούδαν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 18 Νοεμβρίου, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 23 Δεκεμβ. ἐ. ἔ.

642. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, τὸ δεύτερόν μου γράμμα· μαθήτριαι καὶ μαθηταὶ βλέπουν ἐμὲ συνάμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καρχαρία τοῦ Φαλήρου

643. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον μου εἶνε θεός, τὸ δεύτερον θηρίον· θηρίον καὶ τὸ σύνολον ἐκ τῶν πολὺ ἀγρίων.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς Πεταλούδας

644. Αἴνιγμα δημῶδες.

Τίσσερα τὰ τράκα-τράκα
εἶνε δυο τὰ τίρλι-τίρλι
καὶ ἕνα τὸ ξαμυγιαστῆρι·

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τζί-Τζί-Μπούμ-Μπούμ.

645. Συλλαβικὸν τρίγωνον.

Καρπὸς εἶνε τὸ πρῶτον μου παρὰ πολὺ ὡραῖος· ἂν εἶσαι σὰν τὸ δεύτερον τὰ πάντα θὰ ἠξεύρῃς· τὸ τρίτον εἶνε στρατηγός, ἀνδρεῖος, Ἀθηναῖος· τὸ τέταρτόν μου δύο φορὲς ἐπὸ τρίγωνον θὰ εὕρῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χειμωνάδου.

646. Ῥόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἕσχατον ἡ νῆσος εἶδε Κάσος· τὸ δεύτερον ἐπὸ τοὺς κήπους σου θὰ ἴδῃς ἢ ἐπὸ Σάσος·

τὸ τρίτον πλοῖα ὁδηγεῖ ἐν μέσῳ τῆς σκοτίας· τὸ τέταρτον εἶνε φυτὸν τῆς Γῆς τῆς Αἰγυπτίας· τὸ πέμπτον μου εἶνε κουλί που κελῃδεῖ καὶ τρέχει. Ἐκεῖνος που δὲν φαίνεται τὸ ἕκτον μου κατέχει. Ἀντωνυμίαν ἐπ' ἔγδον νὰ θέσετε συνήθη καὶ πόλιν εἰς τὸ ἕβδομον, κι' ὁ ῥόμβος μου ἐλύθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τὶκ Τὰκ

647–648 Μεταμορφώσεις.

1. *Ὁ σῖτος* δι' 8 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *ἤρα*.
2. *Ἡ κίσσα* διὰ 10 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *ἀετός*.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πέτρας Σκανδάλου.

649–653. Μαγικὴ συλλαβή.

Τῇ ἀναλλαγῇ ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις.

Νεῖλος, Θεός, ναῦλος, μισθός, Κιάτον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασπέρου.

654. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ὡς καὶ τὰ δεύτερα, ἀλλ' ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, ἀποτελοῦσιν τόνομα κράτους.

1, Κράτος. 2, Ἀρχαῖος στρατηγός. 3, Ζῷον. 4, Δηλητήριον. 5, Δένδρον. 6, Τρὸς ἐπίσημος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μενδελσόνος.

655. Τριπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τόνομα Τρωὸς βασιλόπαιδος, τὰ δεύτερα, ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενα, τόνομα πόλεως τῆς Αὐστρίας, καὶ τὰ τρίτα τόνομα ἐπαρχίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

1, Ποταμὸς τῆς Ἀσίας. 2, Ἀρχαῖος βασιλεύς. 3, Πεδίον τῆς Ἐλευσῖνος. 4, Θεά. 5, Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαρίδας τοῦ Φαλήρου

656. Ἐλλιποσύμφωνον.

ιο–ιωει–ωα–ου–ε–ου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βλαδιμήρου τοῦ Μοναμόχου

657. Φωνηεντόλιπον.

-χρστ–μγστν–κκν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φοίβου Ἀπόλλωνος.

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1897

Λαμπρὸς τόμος ἐκ 400 σελίδων μὲ πλῆθος εἰκόνων, προσωπογραφιῶν, γελοιογραφιῶν, κοσμημάτων.

Διηγήματα, ποιήματα, ἄρθρα, μελέται, κωμῳδίαι, βιογραφίαι, ἀνέκδοτα, — ὅλα φαιδρά, κομψά, χαριτωμένα.

Συνεργάται: Δάμπρος, Πολίτης, Κουρτίδης, Βιζυηνός, Ξενόπουλος, Ἄννινος, Σουρῆς, Λυκούδης κτλ. κτλ. — οἱ καλλίτεροι ἕλληνες λογογράφοι καὶ ποιηταί.

Τὸ μοναδικὸν καὶ περιζήτητον *Ἡμερολόγιον Σκόκου* τιμᾶται χρυσόδετον φρ. 5.

Στέλλεται ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως» τῶν Παίδων.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον ἐκδότην τῆς *Διαπλάσεως τῶν Παίδων*, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, ταχομεριδίων, συναλλαγμάτων, ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1896